JUDECATA DE APOI

Emanuel Swedenborg: 1688 - 1772

1. PRIN ZIUA JUDECĂŢII DE APOI NU SE ÎNŢELEGE DISTRUGEREA LUMII

1. Cei care nu cunosc sensul spiritual al Cuvântului, au înţeles că tot ce se află în lumea vizibilă va fi distrus în ziua Judecăţii de Apoi; pentru că se spune că raiul şi iadul vor dispărea atunci, iar Dumnezeu va crea un Nou Cer şi un Nou Pământ. Ei cred cu convingere acest lucru, deoarece se spune că toţi se vor ridica atunci din morminte şi că binele va fi atunci separat de rău, în acelaşi scop. Dar se spune astfel în sensul literei Cuvântului, pentru că sensul literei Cuvântului este material şi pe ultimul loc în ordinea Divină, unde fiecare parte conţine în ea un sens spiritual. De aceea, cel care înţelege Cuvântul numai conform sensului literei, poate ajunge la diverse opinii, aşa cum a fost cazul în lumea creştină, unde s-au ivit atât de multe erezii, deşi toate au pornit de la Cuvânt. Dar deoarece nimeni nu a ştiut până acum că în tot şi în fiecare parte din Cuvânt există un sens spiritual, nici măcar ce înseamnă un sens spiritual, cei care au îmbrăţişat acest punct de vedere asupra Judecăţii de Apoi pot avea o scuză. Dar pot afla acum că nici cerul vizibil, nici pământul locuit nu vor pieri, ci vor rămâne amândouă; şi că prin „Noul Cer şi Noul Pământ" se înţelege o Nouă Biserică, atât în ceruri, cât şi pe pământ. Se spune o Nouă Biserică în ceruri, pentru că există o biserică în ceruri, ca şi pe pământ; pentru că şi acolo există Cuvântul precum şi rugăciuni şi adorarea Divinului ca şi pe pământ; dar cu o diferenţă, că acolo în ceruri toate lucrurile sunt într-o stare mult mai apropiată de perfecţiune, deoarece nu sunt în lumea fizică, ci în cea spirituală; de aceea toate fiinţele de acolo sunt fiinţe spirituale şi nu materiale, aşa cum erau în lume. Că este aşa, se poate vedea în lucrarea asupra Raiului, în capitolul despre „Unirea Raiului cu omul prin Cuvânt" *(Raiul şi Iadul,* 303-310); şi despre „Adorarea Divinităţii în Rai" *(Raiul şi Iadul* 221-227). '

2. Pasajele din Cuvânt în care se vorbeşte despre distrugerea raiului şi a iadului sunt următoarele:

Ridicaţi ochii spre cer, şi priviţi în jos spre pământ; căci cerurile vor pieri ca un fum, iar pământul se va preface în zdrenţe ca o haină (Isaia. 51:6).

Căci iată, Eu fac ceruri noi şi un pământ nou; aşa că nimeni nu-şi va mai aduce aminte de lucrurile trecute (Isaia. 65:17).

Căci după cum cerurile noi şi pământul cel nou pe cari le voi face

(Isaia. 66:22).

... *stelele au căzut din cer pe pământ... cerul s-a strâns ca o carte făcută sul* (Apoc. 6:13, 14).

Am văzut un scaun de domnie mare şi alb, şi pe Cel ce şedea pe el. Pământul şi cerul au fugit dinaintea Lui şi nu s-a mai găsit loc pentru ele (Apoc. 20:11).

Am văzut un cer nou şi un pământ nou, pentru că cerul dintâi şi pământul dintâi pieriseră (Apoc. 21:1).

În aceste pasaje, printr-un „Cer Nou" nu se înţelege cerul vizibil, ci chiar cerul în care este adunată rasa umană; pentru că un cer s-a format din toţi oamenii care au trăit de când a început biserica creştină; iar cei care se aflau acolo nu erau îngeri, ci spirite din diverse religii; prin acest cer se înţelege „cerul dintâi" care urma să piară: dar cum s-a realizat aceasta, va fi arătat în cele ce urmează; aici se spune numai atât cât este necesar pentru a arăta ce se înţelege prin „cerul dintâi" care urma să piară. Oricine gândeşte cu o minte cât de cât luminată îşi poate da seama că aici nu este vorba despre cerul înstelat, imensul firmament al creaţiei, ci despre cer în sens spiritual, acolo unde sălăşluiesc îngerii şi spiritele.

3. Faptul că prin „noul pământ" se înţelege o Nouă Biserică pe pământ, nu s-a ştiut până acum, pentru că toată lumea prin „pământul" din Cuvânt a înţeles pământ, când el înseamnă de fapt biserică; în sens material, pământul este pământ, dar în sens spiritual el este biserică, pentru că cei care se află în sensul spiritual, adică cei ce sunt spirituali, precum îngerii, atunci când se vorbeşte despre „pământ" în Cuvânt, nu înţeleg pământul însuşi, ci poporul care se află aici şi felul în care el adoră Divinitatea; aşadar prin „pământ" se înţelege biserica. Faptul că este aşa, se poate vedea şi din lucrarea intitulată *Arcana Coelestia.* Voi cita aici unul sau două pasaje din Cuvânt, din care se poate înţelege într-o anumită măsură că „pământ" (teren) înseamnă biserică:

Căci se deschid stăvilarele de sus şi se clatină temeliile pământului! Pământul se rupe, pământul se sfărâmă, pământul se crapă, pământul se clatină ca un om beat, tremură ca o colibă; păcatul lui îl apasă (Isaia. 24:18-20).

Voi face pe oameni mai rari decât aurul curat. Pentru aceasta voi clătina cerurile şi pământul se va zgudui din temelia lui, în ziua mâniei Lui aprinse (Isaia. 13:12,13).

Înaintea lor se cutremură pământul, s-e zguduie cerurile, soarele şi luna se întunecă, stelele îşi pierd lumina (Ioel 2:10).

Atunci s-a zguduit pământul şi s-a cutremurat, temeliile munţilor s-

au mişcat şi s-au clătinat (Ps. 18:7).

4. „A face", în sensul spiritual al Cuvântului, înseamnă de asemenea a forma, a stabili şi a regenera. Astfel, „facerea unui nou cer şi a unui nou pământ" înseamnă a stabili o Nouă Biserică în cer şi pe pământ, după cum se poate vedea din următoarele fragmente:

Şi poporul care se va naşte, să laude pe Domnul (Ps. 102:18).

Iţi trimiţi Tu suflarea: ele sunt zidite, şi înnoieşti astfel faţa pământului (Ps. 104:30).

Aşa vorbeşte Domnul care te-a făcut, Iacove, şi Cel ce te-a întocmit, Israele! Căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: eşti al Meu; pe toţi cei ce poartă Numele Meu şi pe cari i-am făcut spre slava Mea, pe cari i-am întocmit şi i-am alcătuit. (Isaia. 43:1,7)

Iată deci că „noua facere" a omului este reformarea lui, deoarece el „se naşte" din nou, adică din fiinţă materială, el devine o fiinţă spirituală; deci această „nouă creatură" este un om reformat.

5. În ceea ce priveşte sensul spiritual al Cuvântului, citiţi scurta lucrare despre *Calul Alb,* menţionat în Apocalipsă.

II. PROCREAREA RASEI UMANE PE PĂMÂNT NU VA ÎNCETA NICIODATĂ

6. Cei care au adoptat credinţa, în ceea ce priveşte Judecata de Apoi, conform căreia toate lucrurile din ceruri şi de pe pământ vor pieri atunci şi că un nou cer şi un nou pământ vor exista în locul lor, cred, deoarece acest lucru vine ca o consecinţă, că şi procrearea rasei umane va înceta atunci. Ei cred că toate lucrurile vor fi atunci împlinite şi că oamenii vor fi atunci într-o stare diferită decât înainte. Dar de vreme ce ziua Judecăţii de Apoi nu înseamnă distrugerea lumii, după cum am arătat în capitolul precedent, rezultă că rasa umană va continua să existe şi procrearea nu va înceta.

7. Faptul că procrearea rasei umane va continua în eternitate, este limpede datorită mai multor consideraţii, (dintre care unele sunt prezentate în lucrarea despre rai), în special din cele ce urmează:

I. Rasa umană este fundamentul pe care este construită împărăţia cerurilor.

II. Rasa umană este „pepiniera" cerului.

III. Întinderea cerului, care este pentru îngeri, este atât de mare, încât nu poate fi umplut în eternitate.

IV. Sunt puţine fiinţele din care este format acum cerul.

V. Cerul se desăvârşeşte o dată cu creşterea numărului de fiinţe din el.

VI. Orice lucrare divină ţine seama de infinit şi de eternitate.

8. (omis)

9. Rasa umană este fundamentul pe care este construită împărăţia cerurilor, deoarece omul a fost creat ultimul, iar ceea ce este creat ultimul este fundamentul a tot ceea ce îl precede. Creaţia a început de la suprem sau ceea ce este cel mai tainic, adică de la Dumnezeu şi a continuat către aspectele ultime sau extreme. Capătul final al creaţiei este lumea materială, care include globul pământesc cu tot ceea ce se află pe el. După ce au fost făcute toate acestea, a fost creat omul şi în el au fost adunate toate lucrurile ordinii divine de la primul până la ultimul. În adâncul fiinţei lui au fost adunate acele lucruri ale ordinii care sunt esenţiale iar spre exterior au fost adăugate aspectele ultime, astfel că omul a fost creat conform ordinii divine ca formă. De aceea, toate lucrurile din om şi în legătură cu omul, aparţin atât cerului cât şi lumii: cele din mintea lui cerului iar cele din corp, lumii. De aceea, lucrurile din cer pătrund în mintea şi sentimentele omului şi sunt primite în funcţie de gradul de receptivitate al spiritului său, iar lucrurile din lume pătrund în senzaţiile şi dorinţele sale şi sunt primite în funcţie de gradul de receptivitate al corpului său, dar totuşi în conformitate cu gândurile şi sentimentele spiritului său. Dovadă cu privire la acestea se poate vedea din mai multe capitole ale lucrării *Raiul şi Iadul,* mai ales din următoarele: „Întregul rai, privit ca un tot, are formă umană" *(Raiul şi Iadul,* 59-67); la fel, orice societate din Ceruri *(Raiul şi Iadul,* 68-72); că de acum toţi îngerii au forme omeneşti perfecte *(Raiul şi Iadul,* 73-77); şi că acest lucru se datorează umanităţii divine a Domnului *(Raiul şi Iadul,* 78-86). Şi mai ales în capitolul despre „Corespondenţa dintre toate lucrurile din Rai şi toate lucrurile din om" *(Raiul şi Iadul,* 87102), despre „Corespondenţa dintre rai şi toate lucrurile de pe pământ" *(Raiul şi Iadul,* 103115) şi despre „Forma Raiului" *(Raiul şi Iadul,* 200-212). Din această ordine a creaţiei se poate vedea că lanţul legăturilor de la primele la ultimele lucruri este în aşa fel creat încât toate împreună formează un întreg, în care lucrurile dintâi nu pot fi separate de cele de pe urmă (aşa cum cauză nu poate fi separată de efectul său). De asemenea, lumea spirituală nu poate fi separată de cea fizică, nici cea fizică de cea spirituală şi astfel nici cerul îngerilor de rasa umană, nici rasa umană de cerul îngerilor. Toate sunt astfel prevăzute de către Domnul, pentru că ambele să-şi poată oferi ajutor reciproc, adică cerul îngerilor rasei umane, iar rasa umană cerului îngerilor. De aici rezultă că locuinţele îngerilor se află într-adevăr în Cer, deşi sunt aparent separate de cele ale oamenilor. Totuşi, ei sunt alături de oameni în sentimentele de bine şi adevăr. Faptul că ne apar ca fiind separaţi este

doar o aparenţă; după cum se poate vedea într-un capitol din lucrarea *Raiul şi Iadul,* unde se tratează despre „Spaţiul în rai" *(Raiul şi Iadul,* 191-199). Din următoarele cuvinte ale Domnului se înţelege că îngerii locuiesc împreună cu oamenii atunci când aceştia nutresc sentimente de bine şi adevăr:

Dacă Mă iubeşte cineva, va păzi cuvântul Meu, Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el şi vom locui împreuna cu el. (Ioan 14:23)

Prin „Tatăl" şi „Domnul" din fragmentul de mai sus se înţelege de asemenea cerul, pentru că acolo unde este Domnul, acolo este raiul, de vreme ce sfera Divină a Domnului formează raiul, după cum se poate vedea din lucrarea *Raiul şi Iadul (*7-12 şi 116-125) precum şi din următoarele cuvinte ale Domnului:

Mângâietorul, Duhul adevărului rămâne cu voi, şi va fi în voi. (Ioan 14:16,17)

„Mângâietorul" este adevărul Divin care vine de la Dumnezeu şi de aceea mai este numit şi „Duhul adevărului". Adevărul Divin formează raiul şi de asemenea îngerii, pentru că ei sunt cei ce îl primesc. Din lucrarea *Raiul şi Iadul* (126-140) se poate vedea că ceea ce vine de la Domnul este adevăr Divin, precum şi faptul că cerul îngerilor este format din el. Acest lucru se poate înţelege şi din aceste cuvinte ale Domnului:

Împărăţia lui Dumnezeu este în voi. (Luca 17-21).

„Împărăţia lui Dumnezeu" este binele şi adevărul Divin, în care se află îngerii. Mi-a fost dat să văd de mii de ori faptul că îngerii şi spiritele sunt alături de om şi în sentimentele

Sale, pentru că ei erau prezenţi şi rămâneau cu mine. Totuşi, îngerii şi spiritele nu ştiu alături de ce oameni se află, cum nici oamenii nu ştiu alături de ce îngeri şi spirite locuiesc, pentru că numai Domnul singur ştie şi hotărăşte acest lucru. Într-un cuvânt, există o extindere în cer a tuturor sentimentelor de bine şi adevăr şi o comunicare şi comuniune cu toţi cei care împărtăşesc asemenea sentimente acolo. Tot la fel există şi o extindere în iad a sentimentelor de rău şi falsitate şi o comunicare şi comuniune cu toţi cei care nutresc asemenea sentimente acolo. Extinderea sentimentelor în lumea spirituală se face aproape la fel ca în lumea materială, comunicarea în ambele lumi este aproape la fel şi totuşi există această diferenţă prin care, în lumea materială există obiecte, iar în cea spirituală societăţi angelice. De aici rezultă că legătura dintre cerul îngerilor şi rasa umană constă în faptul că existenţa unuia se bazează pe existenţa celuilalt şi că raiul îngerilor fără rasa umană ar fi ca o casă fără fundaţie, deoarece raiul o înconjoară şi se sprijină pe ea. La fel este şi cu

orice om: cele spirituale din el, care se află în gândurile şi voinţa sa, pătrund în cele materiale, care sunt în legătură cu senzaţiile şi acţiunile sale şi aici se opresc şi rămân. Dacă omul nu le-ar avea, adică dacă omul nu ar avea aceste legături şi părţi materiale, lucrurile spirituale din el, care sunt în legătură cu gândurile şi sentimentele spiritului său, ar curge în afară, ca ceva fără margini, sau care n-are nici un fundament. La fel, atunci când un om trece din lumea materială în cea spirituală, lucru ce se petrece atunci când el moare şi devine spirit, el nu se mai sprijină pe vechea sa temelie, ci pe cea comună, care este rasa umană. Cel care nu cunoaşte tainele cerului, poate crede că îngerii pot exista şi fără oameni, iar oamenii fără îngeri, dar eu pot afirma, datorită vastei mele experienţe în legătură cu cerul şi ca urmare a tuturor discuţiilor mele cu îngerii, că există de fapt o legătură reciprocă. De aici se poate vedea acum faptul că rasa umană şi cerul îngerilor sunt de fapt unul şi se sprijină reciproc unul pe celălalt. Tocmai de aceea nu pot fi despărţite una de cealaltă.

10. Rasa umană este „pepiniera" cerului, după cum se va vedea într-un capitol ulterior, în care se va arăta că raiul şi iadul îşi trag existenţa din rasa umană şi de aceea rasa umană este „pepiniera" cerului. De aceea trebuie să menţionăm în primul rând că cerul se va forma şi se va umple şi de acum înainte tot la fel după cum s-a format din rasa umană, de la prima creaţie până acum. Într-adevăr este posibil ca rasa umană de pe un pământ să dispară, ceea ce se petrece atunci când oamenii se separă în întregime de Dumnezeu, pentru că atunci ei nu mai au viaţă spirituală, ci numai una materială, întocmai precum animalele. Atunci când oamenii sunt într-o asemenea stare, nu se poate forma nici o societate, şi ei trebuiesc ţinuţi sub control cu ajutorul legilor, deoarece nu vor mai primi influxuri de la ceruri şi deci nici ghidare divină. Altfel, ei şi-ar putea pierde minţile şi ar face necontenit tot felul de fărădelegi, unii împotriva altora. Deşi rasa umană, prin separarea de Divin, ar putea pieri pe un pământ, ceea ce, oricum, Domnul ar împiedica să se petreacă, totuşi ea va continua să existe pe alte pământuri. În univers există pământuri de ordinul câtorva sute sau mii şi aceasta se poate vedea clar în lucrarea, *Pământurile Universului.*

Mi s-a spus din cer că rasa umană pe acest pământ ar fi pierit şi că nici un om n-ar mai fi existat acum pe el, dacă Domnul n-ar fi venit în lume şi nu şi-ar fi asumat Umanitatea pe acest pământ, făcând-o Divină şi dacă Domnul nu ar fi lăsat aici un Cuvânt care să servească drept fundament cerului îngerilor, şi ca element de legătură. Faptul că unirea cerului cu omul se realizează prin intermediul Cuvântului, se poate vedea în lucrarea despre rai şi iad *(Raiul şi Iadul,* 303-310). Dar că este aşa poate

fi înţeles numai de către cei care gândesc spiritual, adică de către cei care prin recunoaşterea Divinităţii Domnului sunt uniţi cu cerul, fiindcă numai ei sunt capabili să gândească spiritual.

11. Că întinderea cerului, care aparţine îngerilor, este atât de mare, încât nu poate fi umplut în eternitate, se poate vedea din ceea ce s-a spus în lucrarea despre rai şi iad: „Despre imensitatea cerului" *(Raiul şi Iadul,* 415-420) şi că sunt foarte puţine fiinţele care formează acum Cerul, se poate vedea în lucrarea despre *Pământurile Universului* (126).

12. Perfecţiunea cerului creşte o dată cu numărul fiinţelor care îl formează, lucru care este evident datorită formei sale, conform căreia asocierile sunt dispuse ierarhic. În cer, comunicarea se realizează uşor, pentru că este cea mai desăvârşită dintre toate. Pe măsură ce creşte numărul fiinţelor care se află în această formă perfectă, este dată o direcţie şi, în plus, consimţământul din ce în ce mai multor fiinţe spre unitate. Rezultă astfel o comuniune mai strânsă între aceste fiinţe, acceptată în unanimitate. Concordanţa şi uniunea ce rezultă cresc deci o dată cu numărul de fiinţe, pentru că ceea ce este introdus nou acolo, are rolul de a intermedia relaţiile între două sau mai multe fiinţe şi astfel întăreşte şi uneşte aceste relaţii. Forma cerului este precum forma minţii umane, a cărei perfecţiune creşte proporţional cu creşterea adevărului şi a binelui, de unde îi vin inteligenţa şi înţelepciunea. Forma minţii umane care are înţelepciune şi inteligenţă cerească este precum forma cerului, deoarece mintea este imaginea cea mai mică a acelei forme. De aici rezultă că există din toate părţile o comunicare a gândurilor şi sentimentelor de bine şi adevăr ale unor asemenea oameni, şi îngeri, cu societăţile vecine din cer şi că există o extindere a comunicării în funcţie de creşterea înţelepciunii şi astfel în funcţie de multitudinea cunoştinţelor despre adevăr sădite în intelect şi de multitudinea sentimentelor de bine sădite în voinţă, deci în minte, deoarece mintea este formată din intelect şi voinţă. Mintea omenească (şi cea angelică) este astfel concepută încât poate fi umplută în eternitate. Astfel, mintea se perfecţionează pe măsură ce este umplută. Aceasta se produce mai ales dacă omul este condus de Domnul, pentru că atunci el este familiarizat cu ceea ce înseamnă adevărul pur, care este sădit în intelectul său şi cu binele pur care este sădit în voinţa sa. Pentru că Domnul dispune atunci de toate lucrurile care există într-o asemenea minte care treptat ia forma cerului până când, în cele din urmă, ea devine un cer în miniatură. Din această comparaţie, care este o paralelă adevărată, este evident faptul că numărul mereu crescând al îngerilor perfecţionează raiul. Mai mult, orice formă este

alcătuită din diverse părţi şi o formă care nu are mai multe părţi nu este o formă, pentru că nu are nici o calitate şi nici o schimbare de stare. Calitatea oricărei forme rezultă din aranjamentul diverselor părţi din ea, din relaţia dintre ele şi din consimţământul lor pentru unitate, datorită cărora o formă este considerată un întreg. O asemenea formă, în raport cu multitudinea părţilor aranjate în ea, este cu atât mai desăvârşită, cu cât fiecare dintre părţi, cum am spus mai sus, consolidează, întăreşte, uneşte şi astfel perfecţionează. Dar aceste lucruri sunt încă şi mai evidente din ceea ce s-a spus în lucrarea despre rai şi iad, în special unde se vorbeşte despre faptul că „Fiecare societate din rai este un răi la o scară mai mică şi fiecare înger este un răi în miniatură" *(Raiul şi Iadul,* 51-58) şi de asemenea în capitolul „Despre forma raiului, în funcţie de ce asocieri şi legături au loc aici" *(Raiul şi Iadul,* 200-212) şi „Despre înţelepciunea îngerilor din rai" *(Raiul şi Iadul,* 265-275).

13. Este evident faptul că orice lucrare divină ţine seama de infinit şi eternitate, datorită mai multor lucruri ce există atât în cer, cât şi în lume. În nici una din lumi nu există vreun lucru perfect identic sau la fel cu altul, nu există două chipuri la fel sau identice şi nici nu vor fi vreodată. Tot la fel, mintea unui om sau a unui înger nu va fi niciodată la fel cu mintea altuia, de aceea există atâtea chipuri şi atâtea minţi, câţi oameni şi îngeri sunt. Nu va exista niciodată într-un om, (în care totuşi se află nenumărate părţi ce formează trupul său şi nenumărate sentimente ce formează mintea sa) ceva asemănător sau identic cu ceea ce se află în alt om; de aceea fiecare are o viaţă diferită de cea a altuia. Aceeaşi ordine există în întregul univers şi în fiecare parte a sa. O asemenea varietate există în tot şi în fiecare parte, deoarece toate lucrurile îşi au originea în Divin, care este infinit; de aceea există o anumită imagine a infinitului pretutindeni, astfel încât Divinul să privească toate lucrurile ca fiind creaţia Sa, şi în acelaşi timp, ca toate lucrurile, ce sunt creaţia Sa, să-L respecte. Un exemplu familiar poate ilustra modul în care orice lucru din natură are legătură cu infinitul şi cu eternitatea. Orice sămânţă, fie ea a unui arbore, a unei tulpini de cereale, sau a unei flori, este astfel concepută încât poate să fie multiplicată la infinit şi să dăinuiască în eternitate. Dintr-o sămânţă pot fi

Produse mai multe: cinci, zece, douăzeci, o sută de seminţe şi din fiecare dintre acestea încă la fel de multe. Dacă o asemenea fructificare a unei seminţe ar continua timp de un secol, ar acoperi nu numai suprafaţa unuia, ci a miriade de pământuri. Sunt create astfel aceleaşi seminţe, încât durata lor poate fi eternă. Iată de ce este evident cum se află în ele

ideea de infinitate şi de eternitate, la fel petrecându-se şi în alte cazuri. Cerul îngerilor este scopul pentru care sunt create toate lucrurile din univers, pentru că este scopul pentru care rasa umană există, iar rasa umană este scopul avut în vedere la crearea cerului vizibil, care cuprinde şi pământurile. De aceea, această lucrare divină care este cerul îngerilor, ţine în primul rând seama de infinit şi eternitate şi de multiplicarea sa la nesfârşit, deoarece Divinul însuşi locuieşte acolo. Deci este foarte limpede că rasa umană nu va pieri niciodată, deoarece dacă ar fi să dispară, lucrarea Divină ar fi limitată la un anumit număr de fiinţe, şi astfel tendinţa către infinitate ar dispărea.

III. RAIUL ŞI IADUL ÎŞI TRAG EXISTENŢA DIN RASA UMANĂ

14. Nu este deloc cunoscut în lumea creştină faptul că raiul şi iadul îşi trag existenţa din rasa umană pentru că se crede că îngerii au fost creaţi la început şi că raiul era format din ei şi că Diavolul sau Satana era un înger de lumină, care, pentru rebeliunea lui, a fost alungat din rai împreună cu ceata lui şi că aceasta a fost originea iadului. Îngerii sunt foarte uimiţi de această credinţă care există în sânul lumii creştine şi, mai mult, că nu se cunoaşte nimic despre rai, deşi aceasta face parte din doctrinele fundamentale ale bisericii. Pentru că la oameni predomină ignoranţa, îngerii se bucură acum foarte mult în inima lor pentru că Domnul a voit să le reveleze oamenilor multe lucruri despre rai şi despre iad şi prin aceasta, pe cât posibil, să împrăştie întunericul care creşte tot mai mult cu fiecare zi, pentru că biserica a devenit neputincioasă. De aceea ei doresc ca eu să dezvălui din partea lor că nu există în întregul rai nici o fiinţă care să fi fost creată înger de la început, nici vreun diavol în iad care să fi fost înger de lumină şi alungat din rai, ci că toţi cei din rai şi din iad provin din rasa umană: în rai sunt cei care au trăit în lume în credinţă şi dragoste cerească iar în iad sunt cei care au trăit în credinţă şi dragoste diavolească. Iadul văzut ca un tot este astfel numit Diavolul şi Satana. Iadul din spate, unde se află cei cunoscuţi ca „genii rele", este Diavolul, iar iadul din faţă, care este lăcaşul spiritelor rele, este Satana. Care este exact natura unui iad, şi care a altuia, se poate vedea în cartea *Raiul şi Iadul,* spre sfârşit. Îngerii au spus că lumea creştină a îmbrăţişat o asemenea credinţă despre cei din rai şi din iad, datorită anumitor pasaje din Cuvânt care au fost înţelese doar în sensul literei şi nu ilustrate şi explicate de o doctrină adevărată a Cuvântului. Sensul literei, atunci când adevărata doctrină a bisericii nu îl luminează, atrage mintea spre felurite opinii rezultând de aici ignoranţa, ereziile şi erorile.

15. O altă cauză a unei asemenea credinţe la oamenii bisericii este că ei cred că nimeni nu poate merge în răi sau în iad înaintea Judecăţii de

Apoi, de unde şi credinţa că lumea vizibilă va pieri atunci şi că una nouă vă apărea, iar atunci sufletul se va întoarce în corpul său şi, din unirea lor, omul va fi din nou om. Această credinţă presupune o alta despre îngeri şi anume faptul că ei au fost creaţi de la început, pentru că este imposibil să crezi că raiul şi iadul îşi trag existenţa din rasa umană, atunci când există credinţa că nimeni nu merge acolo până la sfârşitul lumii. Dar pentru că omul să fie convins că nu este aşa, mi s-a permis să mă împrietenesc cu îngerii şi de asemenea să pot vorbi cu cei ce sunt în iad, şi asta timp de mai mulţi ani, uneori chiar continuu de dimineaţa până seara, şi astfel să fiu informat în ceea ce priveşte raiul şi iadul; şi aceasta cu scopul ca oamenii bisericii să nu mai rămână în aceleaşi credinţe eronate, despre o înviere în ziua Judecăţii de Apoi, despre starea sufletului în acest interval, cât şi despre îngeri şi despre Diavol. Aceste credinţe, de vreme ce sunt false, conduc spre întuneric iar pe cei care gândesc asemenea lucruri din mintea lor îi conduc spre îndoială şi, în cele din urmă, spre negare. Ei spun în inima lor: Cum poate un cer atât de mare şi atâtea

Stele, soarele şi luna, să fie distruse şi împrăştiate? Sau: Cum să poată corpurile mâncate de viermi, distruse de putrefacţie, şi împrăştiate în cele patru vânturi, să fie din nou adunate pentru suflete? Între timp, unde este sufletul şi ce este el fără simţurile pe care le-a avut în corp? Asemenea întrebări, fiind de neînţeles, nu întăresc, ci distrug în mulţi credinţa în viaţa eternă, în rai şi în iad şi o dată cu ele, în tot ce mai rămâne din credinţa bisericii. Este limpede că această credinţă a fost distrusă, deoarece mulţi spun: Cine s-a întors vreodată din rai să ne spună că el există? Ce este iadul? Există el cu adevărat? În ce scop este omul chinuit în eternitate de focul iadului? Ce este ziua Judecăţii de Apoi? Nu a fost aşteptată zadarnic de atâtea secole? Există astfel multe alte întrebări care vădesc o negare a tuturor lucrurilor. Ochii spiritului meu au fost deschişi de Domnul şi astfel mi s-a permis să vorbesc cu toţi aceia dintre morţii pe care-i cunoscusem pe când trăiau în corp: cu unii câteva zile, cu alţii câteva luni, cu alţii un an şi cu mulţi alţii, atât de mulţi, încât ar fi prea puţin să spun că au fost o sută de mii, din care erau mulţi în ceruri, şi mulţi în iaduri. Toate acestea au fost posibile pentru ca cei care gândesc într-un mod smintit (cum sunt mulţi care, datorită cunoştinţelor lor în probleme lumeşti sunt renumiţi pentru priceperea şi erudiţia lor), să nu-i mai tulbure pe cei simpli în credinţă şi simţire şi să nu mai aducă întunericul infernului prin opiniile lor despre Dumnezeu, rai, viaţa eternă şi alte subiecte în legătură cu acestea. Am vorbit de asemenea cu câţiva dintre aceştia la două zile după ce muriseră şi le-am spus că se făceau

pregătiri solemne pentru înmormântarea lor. Ei mi-au răspuns că era bine că se lepădau de ceea ce le servise drept corp în lume şi doreau ca eu să transmit că ei nu erau morţi, ci că trăiau şi erau oameni ca şi înainte, doar că trecuseră dintr-o lume în alta şi că nu-şi dădeau seama să fi pierdut ceva, de vreme ce aveau un corp şi simţuri ca şi înainte, intelect şi voinţă ca şi înainte, gânduri şi sentimente, senzaţii, plăceri şi dorinţe ca şi atunci când erau în lume. Mulţi dintre cei decedaţi de curând, atunci când vedeau că erau oameni la fel ca înainte şi într-o stare asemănătoare, (pentru că după moarte viaţa fiecăruia este la început la fel ca cea pe care o avea pe pământ, dar apoi se schimbă treptat, fie către rai, fie către iad), erau cuprinşi de o stare de bucurie că erau vii şi spuneau că nu le venea să creadă. Şi tare se mai minunau că se aflaseră într-o asemenea stare de ignoranţă şi orbire în ceea ce privea starea propriei lor vieţi după moarte. Se mirau în special de faptul că oamenii bisericii se află într-o asemenea stare de ignoranţă, tocmai ei, care ar trebui să fie luminaţi în această privinţă. Atunci, ei au înţeles pentru prima dată cauza acestei stări de orbire şi ignoranţă care se datorează faptului că lucrurile exterioare, care sunt lumeşti şi corporale, ocupaseră şi umpluseră minţile lor într-o asemenea măsură, încât acestea nu putuseră fi ridicate în lumina raiului pentru a privi lucrurile bisericii, care se află în spatele dogmelor sale. Când omul doreşte să privească lucrurile din rai aşa cum dictează doctrina de credinţă a bisericii sale îşi dă seama că, de la lucrurile lumeşti şi corporale, atunci când sunt foarte iubite, aşa cum sunt ele în ziua de azi, vine numai întuneric.

16. Mulţi dintre învăţaţii lumii creştine sunt uimiţi când se văd după moarte într-un corp, având haine şi case, aşa cum erau pe pământ dar, când îşi aduc aminte ce au gândit despre viaţa de după moarte, despre suflet, spirite, rai şi iad, sunt cuprinşi de ruşine şi mărturisesc că au gândit prosteşte şi că cei simpli în credinţă sunt mult mai înţelepţi decât ei. Cei învăţaţi au fost studiaţi, adică aceia care împărtăşeau asemenea convingeri şi care atribuiau toate lucrurile naturii şi s-a descoperit că interiorul minţii lor era închis iar exteriorul deschis, astfel că ei nu priviseră spre cer, ci spre lume şi de aici, de asemenea, spre iad. Este bine să ştiţi că atâta timp cât interiorul minţii este deschis, omul priveşte spre cer, dar dacă interiorul este închis şi exteriorul deschis, el priveşte spre iad. Aceasta se petrece pentru că părţile lăuntrice ale omului sunt formate pentru a recepta toate lucrurile din rai, iar cele exterioare pentru a recepta toate lucrurile din lume, iar cei ce primesc lumea, dar în acelaşi timp nu primesc şi raiul, primesc iadul.

17. Faptul că spiritul omului, după ce este eliberat din corp, este om

şi într-o formă asemănătoare, mi-a fost confirmat de experienţele mele zilnice de-a lungul mai multor ani,

Pentru că am văzut, am auzit şi am vorbit cu spiritele de mii de ori şi chiar despre acest subiect. Cu toate acestea, oamenii din lume nu cred că este aşa iar cei care cred sunt consideraţi simpli de către cei învăţaţi. Spiritele s-au întristat în inima lor că există încă în lume o asemenea ignoranţă şi mai ales în sânul bisericii; dar acest lucru, au spus ei, venea în primul rând de la cei învăţaţi care priveau sufletul din prisma senzaţiilor trupeşti. Aceştia, tocmai de aceea nu concepeau altă idee despre el, decât cea de un simplu gând care, atunci când este privit fără nici un subiect în care şi din care să fie văzut, este ca o formă volatilă de eter pur, care se împrăştie obligatoriu atunci când corpul moare. Dar pentru că biserica crede din Cuvânt în nemurirea sufletului, ei au fost obligaţi să-i atribuie anumite calităţi vitale, cum ar fi gândurile, dar nu şi senzaţiile pe care le are omul, până nu este din nou unit cu trupul său. Pe această convingere se bazează doctrina reînvierii în timpul Judecăţii de Apoi şi credinţa în unirea sufletului cu corpul, ce va avea loc atunci căci din această ipoteză despre suflet, împreună cu credinţa bisericii în viaţa eternă, nu se poate ajunge la o altă concluzie. De aceea, atunci când cineva se gândeşte la suflet, datorită doctrinei bisericii şi acestei ipoteze, el nu înţelege deloc că el este spirit, şi că acesta are o formă umană. Mai mult, gândiţi-vă că abia dacă este cineva în ziua de azi care să ştie ce înseamnă lucrurile spirituale şi care să cunoască faptul că cei care sunt spirituali, aşa cum sunt toate spiritele şi îngerii, au o formă umană. De aceea, aproape toţi cei care vin din lumea fizică, sunt foarte uimiţi că încă mai trăiesc şi că sunt oameni la fel ca înainte, fără nici o diferenţă, atâta că nu mai au corp fizic. Iar atunci când încetează să se mai minuneze de ei înşişi, încep să se minuneze că biserica nu ştie nimic despre această stare a oamenilor după moarte, de vreme ce toţi cei care au trăit vreodată în lume, trăiesc în viaţa de dincolo şi trăiesc ca oameni. Şi deoarece ei se întreabă de ce aceste lucruri nu au fost făcute cunoscute oamenilor prin viziuni, li s-a spus din cer că acest lucru ar putea fi făcut, deoarece nu e nimic mai simplu, atunci când este voia Domnului, dar cei care cred cu tărie în convingerile lor false, n-ar crede, chiar dacă ar vedea cu ochii lor. Mai mult, este periculos să se manifeste ceva din cer în faţa unor oameni care sunt legaţi de cele trupeşti şi lumeşti, pentru că ei ar crede la început şi apoi ar nega profanând astfel adevărul însuşi. A crede şi apoi a nega, înseamnă de fapt a profana iar cei care profanează sunt aruncaţi în iadurile cele mai joase şi mai dureroase. Despre acest pericol vorbeşte şi Domnul când spune:

Le-a orbit ochii şi le-a împietrit inima, ca să nu vadă cu ochii, să nu înţeleagă cu inima, să nu se întoarcă la Dumnezeu, şi să-i vindec. (Ioan 12:40)

De asemenea, cei care preferă iubirea trupească, lumească, tot nu vor crede, după cum se arată în aceste cuvinte:

Avraam a răspuns: „Au pe Moise şi pe prooroci; să asculte de ei. „Nu, părinte Avra-am ", a zis el; „ci dacă se va duce la ei cineva din morţi, se vor pocăi şi Avraam i-a răspuns; Dacă nu ascultă pe Moise şi pe prooroci, nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morţi. (Luc. 16:29-31)

18. Faptul că raiul îşi trage existenţa din rasa umană este limpede pentru că mintea oamenilor este asemănătoare cu cea a îngerilor şi amândouă posedă facultăţile de a înţelege, de a percepe, şi de a voi, amândouă fiind formate pentru a primi raiul. Astfel, mintea oamenilor are înţelepciune ca şi cea a îngerilor dar nu este totuşi atât de înţeleaptă în lume, pentru că se află într-un corp fizic, în care mintea spirituală gândeşte material. Gândurile spirituale, pe care le au în comun cu îngerii, se manifestă atunci în ideile materiale ce corespund celor spirituale şi sunt astfel percepute în ele. Dar este cu totul altfel atunci când mintea omului este eliberată de legătura cu corpul. Atunci ea nu mai gândeşte material, ci doar spiritual şi atunci ea percepe ceea ce este de neînţeles şi inexprimabil pentru omul material, aşa cum face un înger. De aici este limpede că partea interioară a omului, care se numeşte spiritul său, este în esenţă un înger. Că un înger are o formă umană perfectă, se poate vedea din lucrarea *Raiul şi Iadul (*73-77): dar când partea interioară a omului nu este deschisă către cele de sus, ci numai

Către cele de jos, atunci, după eliberarea din corp, el are o formă umană, dar una diabolică şi îngrozitoare, pentru că el nu poate privi în sus către rai, ci numai în jos către iad.

19. Biserica ar fi putut să ştie mai ales din Cuvânt faptul că raiul şi iadul îşi trag existenţa din rasa umană şi acest lucru ar fi trebuit să facă parte integrantă a doctrinei sale, dacă ar fi acceptat să primească lumină venită din ceruri şi ar fi urmat cuvintele Domnului către omul care furase, cum că:

Astăzi vei fi cu Mine în rai (Luc. 23:43).

Şi pe cele pe care Domnul le-a spus în legătură cu omul bogat şi Lazăr, cum că:... *săracul... a fost dus de îngeri în sânul lui Avraam, bogatul... în locuinţa morţilor.* (Luc. 16:19-31)

Şi de asemenea ce a spus Domnul saducheilor în privinţa învierii, că:

Dumnezeu nu este un Dumnezeu al celor morţi, ci al celor vii. (Mat. 22:32) Şi, mai mult, ei ar fi putut cunoaşte acest lucru din credinţa comună a tuturor celor care trăiesc în bine, mai ales datorită credinţei lor că în ceasul morţii, atunci când nu vor mai fi în legătură cu lucrurile pământeşti şi trupeşti, ei vor merge direct în rai, imediat ce viaţa din corpul lor se va stinge. Această credinţă o împărtăşesc toţi, atâta timp cât nu se gândesc, conform doctrinei bisericii, la o înviere în timpul Judecăţii de Apoi. Informaţi-vă numai, asupra subiectului şi veţi vedea că aşa este.

20. Cel care a primit învăţături în privinţa ordinii divine, poate înţelege faptul că omul a fost creat pentru a deveni un înger, pentru că el este ultimul în cadrul ordinii (9) şi de aceea, în el, tot ceea ce este ceresc şi angelic poate fi format, reînnoit şi multiplicat. Ordinea divină nu se opreşte niciodată în partea de mijloc, creând ceva fără o parte finală, pentru că atunci nu este în deplinătatea şi perfecţiunea sa, ci se continuă către scopul final. Dar atunci când ajunge acolo, în final ea se formează şi, de asemenea, prin părţi intermediare adunate acolo, se reînnoieşte şi se produce pe ea însăşi mai departe, lucru ce se produce prin procreare. Tocmai de aceea „pepiniera" cerului se află aici. Acest lucru se înţelege şi din ceea ce se spune în legătură cu omul şi despre crearea sa, în primul capitol din Geneză:

Dumnezeu a zis: „Să facem om după chipul Nostru, după asemănarea noastră"... Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească şi parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat, şi Dumnezeu le-a zis: „creşteţi, înmulţiţi-vă". (Gen. 1:26-28)

„A crea după chipul şi asemănarea lui Dumnezeu" înseamnă a conferi omului toate lucrurile ordinii divine de la primele la ultimele şi astfel să-l facă înger aşa cum este el în interiorul minţii sale.

21. Domnul a înviat nu numai în Spirit dar şi în Corp. Aceasta s-a petrecut deoarece Domnul, când era în lume, a glorificat întreaga Sa făptură, adică a divinizat-o, deoarece sufletul, pe care îl avea de la Tatăl, era chiar Divinul din El, iar corpul a fost făcut asemănător cu sufletul, adică cu Tatăl, deci el era de asemenea divin. De aceea El, spre deosebire de alţi oameni, s-a ridicat în ambele. El s-a manifestat astfel şi faţă de discipolii Săi, care credeau că au văzut un spirit atunci când L-au văzut, căci El le-a spus:

Uitaţi-vă la mâinile şi picioarele mele, Eu sunt: pipăiţi-Mă şi vedeţi, un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeţi că am Eu. (Luc. 24:39)

Prin aceste cuvinte El a vrut să arate că era om nu numai ca spirit, ci şi ca trup.

22. Despre faptul că raiul şi iadul îşi trag existenţa din rasa umană s-a arătat mai mult în unele capitole din lucrarea *Raiul şi Iadul:* „Naţiunile şi popoarele din afara bisericii în rai" *(Raiul şi Iadul,* 318-328), „Pruncii din rai" *(Raiul şi Iadul,* 329-345), „Cei simpli şi cei înţelepţi în rai" *(Raiul şi Iadul,* 344-356), „Cei bogaţi şi cei săraci în rai" *(Raiul şi Iadul,* 357365), „Orice om este spirit în ceea ce priveşte interiorul său" *(Raiul şi Iadul,* 432-444), „Omul după moarte are o formă umană perfectă" *(Raiul şi Iadul,* 453-460), „Omul după moarte are toate simţurile, memoria, gândurile şi sentimentele pe care le-a avut pe când era în

Lume, şi nu lasă în urmă decât trupul fizic" *(Raiul şi Iadul,* 461-469), „Despre primul stadiu al omului după moarte" *(Raiul şi Iadul,* 491-498), „Despre al doilea stadiu al omului după moarte" *(Raiul şi Iadul,* 499-511), „Despre cel de-al treilea stadiu al omului după moarte" *(Raiul şi Iadul,* 512-517). Citiţi în plus ce se spune despre iaduri *(Raiul şi Iadul,* 536-588). Din toate aceste capitole se poate vedea că raiul nu este format din îngeri creaţi de la începuturi, nici iadul din vreun diavol şi cei de teapa lui, ci numai din cei ce au fost născuţi oameni.

IV. TOŢI CEI CE AU FOST NĂSCUŢI OAMENI DE LA ÎNCEPUTURILE CREAŢIEI, ŞI AU MURIT, SE AFLĂ FIE ÎN RAI, FIE ÎN IAD

23. Pentru că raiul şi iadul îşi trag existenţa din rasa umană, rezultă că orice om, după viaţa din lume, trăieşte în eternitate. Astfel, toţi cei care au fost vreodată născuţi oameni de la crearea lumii şi au murit, se află fie în rai, fie în iad. Deoarece toţi cei care se vor naşte de acum încolo, vor merge de asemenea în lumea spirituală, această lume este atât de mare, încât lumea materială, în care sunt oamenii de pe pământ, nu poate fi comparată cu ea. Dar pentru ca toate aceste lucruri să poată fi mai distinct percepute şi mult mai limpezi, le voi expune şi descrie unul câte unul.

24. Urmărind toate acele lucruri care au fost spuse şi arătate în capitolul precedent este clar că toţi cei ce s-au născut oameni de la începutul creaţiei şi au murit, se află fie în rai, fie în iad şi deci raiul şi iadul îşi trag existenţa din rasa umană. Acest lucru este limpede fără nici o altă explicaţie. A fost o credinţă comună până acum că oamenii nu vor ajunge nici în rai nici în iad până în ziua Judecăţii de Apoi, când sufletele se vor întoarce la propriile corpuri şi se vor bucura astfel de lucruri care se crede că aparţin doar trupului. Celor simpli li s-a inoculat această idee de către oameni aşa-zis înţelepţi, care au investigat starea interioară a omului. Deoarece ei nu s-au gândit deloc la lumea spirituală, ci numai la cea materială şi deci nici la omul spiritual, ei nu au ştiut că omul spiritual

care se află în orice om material are o formă umană, la fel ca omul material. De aceea lor nu le-a trecut niciodată prin minte că omul material îşi trage propria formă umană de la fiinţa sa spirituală, deşi ar fi putut vedea că omul spiritual acţionează la voinţă asupra întregului şi a fiecărei părţi a omului material şi că omul material singur nu face nimic. Omul spiritual este cel care gândeşte şi vrea, pentru că omul material nu poate face singur aceste lucruri iar gândirea şi voinţa sunt totul în omul material. Omul material acţionează după cum doreşte omul spiritual şi de asemenea vorbeşte după cum gândeşte cel spiritual. Totul este atât de complet, încât acţiunea nu este altceva decât voinţă, iar vorbirea nimic altceva decât gândire, astfel încât, dacă îndepărtăm gândirea şi voinţa, vorbirea şi acţiunea încetează într-o clipă. Este limpede de aici că omul spiritual este într-adevăr om şi că el se află în omul material privit ca un tot, dar şi în fiecare parte a acestuia şi de aceea ei se aseamănă la chip, pentru că părticica din omul material în care nu acţionează omul spiritual, nu are viaţă. Dar omul spiritual nu poate apărea în faţa omului material pentru că ceea ce este material nu poate vedea ceea ce este spiritual, dar ceea ce este spiritual poate vedea ceea ce este material. Acest lucru este conform ordinii, iar reversul este contrar ordinii şi aceasta pentru că are loc în acest caz o pătrundere a spiritualului în material. De aici apare capacitatea de a vedea, pentru că vederea este de asemenea o pătrundere, dar nu şi invers. Omul spiritual este cel cunoscut ca spiritul omului şi care apare în lumea spirituală într-o formă umană perfectă şi trăieşte după moarte. Cei care se consideră inteligenţi nu ştiu nimic despre lumea spirituală şi deci nimic despre spiritul omului, după cum am arătat mai sus şi de aceea ei cred că omul nu poate trăi ca om înainte ca sufletul său să se întoarcă în corp pentru a avea din nou simţuri. De aici au apărut asemenea idei eronate despre reînvierea omului şi anume că trupurile, mâncate de viermi sau peşti, sau transformate complet în ţărână, vor fi din nou adunate de omnipotenţă divină şi reunite cu sufletele. Aceştia cred că acest lucru nu va avea loc înainte de sfârşitul lumii, când universul vizibil va dispărea. Există multe aseme

Nea idei, care nu sunt credibile şi chiar de la o primă privire apar ca fiind imposibile şi contrare ordinii divine, încercând astfel să slăbească credinţa multora, pentru că cei care se cred înţelepţi nu pot crede că ei nu înţeleg anumite lucruri. Şi a crede în lucruri imposibile nu se poate, adică în lucruri pe care omul le consideră ca fiind imposibile. De aceea toţi cei care nu cred în viaţa de după moarte, creează polemici pentru a-şi susţine necredinţa. Faptul că imediat după moarte omul se ridică şi are o formă

umană perfectă, se poate vedea în multe capitole din lucrarea *Raiul şi Iadul.* Aceste lucruri au fost spuse pentru a întări şi mai mult convingerea că raiul şi iadul îşi trag existenţa din rasa umană, de unde rezultă că toţi cei născuţi vreodată oameni de la începutul creaţiei şi au murit, sunt fie în rai, fie în iad.

25. Că toţi oamenii după moarte trăiesc în eternitate, este limpede datorită faptului că omul nu mai este atunci material, ci spiritual, iar omul spiritual, separat de cel material, rămâne aşa cum este în eternitate, pentru că starea omului nu se poate schimba după moarte. Mai mult, partea spirituală din toţi oamenii este în comuniune cu Divinul, pentru că se poate gândi la El şi îl poate iubi şi poate primi toate acele lucruri care vin de la Divin, cum sunt acelea despre care vorbeşte biserica. De aceea omul poate fi unit cu Divinul prin gândire şi voinţă, care sunt cele două facultăţi ale spiritului uman şi reprezintă viaţa sa şi astfel, ceea ce este unit cu Divinul nu moare niciodată, pentru că Divinul este în el şi îl uneşte cu El. În ceea ce priveşte mintea sa, omul este creat după forma raiului iar forma raiului vine de la Divin însuşi, după cum se poate vedea în lucrarea *Raiul şi Iadul,* unde s-a arătat că „Sfera Divină a Domnului creează şi formează raiul" (7-12 şi 78-86), că „Omul este creat pentru a fi un răi în miniatură" (57), că „Raiul, văzut ca un tot, are formă umană" (59-66), că „îngerii au forme umane perfecte" (73-77). Mai ales despre acest subiect am discutat adesea cu îngerii, care sau mirat foarte tare că printre aceia care sunt consideraţi inteligenţi în lumea creştină, sunt foarte mulţi care resping total ideea propriei nemuriri, crezând că sufletul este complet împrăştiat în momentul morţii, precum sufletul unui animal, aceşti oameni nesesizând diferenţa dintre viaţa unui om şi cea a unui animal. Se ştie faptul că omul are capacitatea de a gândi la cele ce se află deasupra sa: la Dumnezeu, la rai, la iubire, la credinţă, la ceea ce este bine, spiritual şi moral, la adevăr şi la alte asemenea lucruri şi astfel el se poate ridica chiar până la Dumnezeu însuşi şi se poate uni prin toate acestea cu El. Animalele, dimpotrivă, nu se pot ridica deasupra condiţiei lor pentru a se gândi la asemenea lucruri şi, în consecinţă, partea lor spirituală nu poate fi separată de partea materială după moarte, ca să poată trăi singură, aşa cum poate trăi partea spirituală a omului. De aici, se poate deduce că viaţa unui animal încetează o dată cu dispariţia vieţii materiale, îngerii au spus că motivul pentru care multe persoane aşa-zis inteligente din lumea creştină nu cred în nemurire, se datorează faptului că în inima lor ele îl neagă pe Dumnezeu, şi acceptă materia în locul Divinităţii. Cei care gândesc conform unor asemenea principii nu sunt capabili să se gândească la o eternitate în comuniune cu Divinul, sau că starea omului

este diferită de cea a animalelor, pentru că respingându-L pe Dumnezeu din gânduri, ei resping de asemenea eternitatea. Mai mult, ei mi-au spus că în fiecare om există un nivel foarte tainic, sau suprem al vieţii, sau un ceva foarte tainic sau suprem în care Sfera Divină a Domnului se manifestă cel mai uşor şi din care El aranjează toate celelalte părţi interioare ce aparţin omului spiritual şi material, care se succed în amândoi, conform nivelelor de ordine. Acest loc tainic sau suprem ei 1-au numit poartă de intrare a Domnului în om, fiind chiar zona în care El locuieşte în om. Ei mi-au spus că exact prin acest loc tainic sau suprem se deosebeşte omul de dobitoace, care nu-l au şi că de aceea oamenii, în ceea ce priveşte interiorul lor, care ţine de minte şi caracter, spre deosebire de animale, pot fi ridicaţi de Domnul la El, pot avea credinţă în El, îl pot iubi şi pot primi inteligenţă şi înţelepciune şi pot vorbi raţional. Când i-am întrebat despre cei care nu Îl recunosc pe Dumnezeu şi adevărurile divine, prin care se realizează comuniunea vieţii omului cu Divinul însuşi, şi care totuşi trăiesc în eternitate, ei mi-au spus că şi aceştia au capacitatea de a gândi şi de a voi şi deci de a crede şi a iubi lucrurile divine, ca şi cei care Îl acceptă pe Dumnezeu şi că datorită

Acesteia şi ei trăiesc în eternitate. Ei au adăugat că această capacitate vine din acel loc tainic sau suprem care se află în fiecare om, despre care s-a vorbit mai sus şi, chiar şi cei care se află în iad au această capacitate şi chiar din ea îşi trag puterea de a gândi şi vorbi împotriva adevărurilor divine. Iată deci, că orice om trăieşte în eternitate, oricum ar fi el. Pentru că orice om după moarte trăieşte în eternitate, nici un înger sau spirit nu se gândesc vreodată la moarte. Într-adevăr, ei nu ştiu deloc ce înseamnă a muri şi, tocmai de aceea, atunci când în Cuvânt se vorbeşte despre „moarte", îngerii înţeleg prin ea fie chinurile iadului, care înseamnă moarte în sens spiritual, fie continuarea vieţii şi învierea. Acestea au fost spuse pentru a confirma faptul că toţi oamenii care s-au născut vreodată şi au murit, de la începutul creaţiei, sunt vii, unii în rai şi alţii în iad.

26. Pentru a înţelege că toţi cei care s-au născut vreodată oameni de la începutul creaţiei şi au murit, se află fie în rai, fie în iad, mi s-a permis să vorbesc cu câţiva dintre cei care au trăit înainte de Potop şi de asemenea cu câţiva care au trăit după Potop, cu anumite persoane aparţinând poporului evreu, care ne sunt cunoscuţi din Cuvântul Vechiului Testament, cu persoane care au trăit pe vremea Domnului, cu alţii care au trăit după aceea, chiar până în zilele noastre şi mai ales cu cei pe care i-am cunoscut în timpul vieţii lor în corp şi de asemenea cu prunci şi cu

mulţi dintre păgâni. În urma acestor experienţe am fost pe deplin convins că nu există nici măcar un singur om care să se fi născut om de la începutul creării acestui pământ şi care să nu se afle în răi sau în iad.

27. Toţi cei care se vor naşte mai târziu trebuie să vină de asemenea în lumea spirituală. De aceea, această lume este atât de mare, încât lumea materială, în care se găsesc oamenii de pe pământ, nu poate fi comparată cu ea. Acest lucru este limpede dacă ne gândim la multitudinea de oameni care au trecut în lumea spirituală de la prima creaţie şi care sunt împreună acolo cât şi datorită numărului în creştere al oamenilor, care se vor adăuga acestora, mereu şi mereu, după cum am arătat mai sus, într-un paragraf despre acest subiect şi anume că procrearea rasei umane pe pământuri nu va înceta niciodată. Atunci când mi-au fost deschişi ochii, mi s-a permis uneori să văd cât de mare este lumea spirituală. Chiar şi acum, oamenii care se află acolo sunt atât de mulţi, încât nu pot fi număraţi, atâtea miriade sunt şi asta numai într-un loc, într-o direcţie. Cât de mulţi pot fi atunci în celelalte direcţii? Pentru că acolo toţi sunt grupaţi în societăţi, şi există un mare număr de societăţi şi fiecare societate, la rândul ei, formează trei raiuri şi sub ele trei iaduri. Din această cauză sunt unii care se află sus, alţii la mijloc şi alţii sub ei. Sub aceştia se află cei care sunt în locurile cele mai de jos, sau iaduri iar cei care se află sus locuiesc aşa cum locuiesc oamenii în oraşe, unde se află la un loc mii de oameni. Este deci evident că lumea materială, adăpostul oamenilor de pe pământ, nu poate fi comparată cu acea lume, în ceea ce priveşte numărul oamenilor. Astfel că, atunci când omul trece din lumea materială în cea spirituală, este ca şi cum ar merge dintr-un sat într-un oraş mare. Că lumea materială nu poate fi comparată cu cea spirituală, în privinţa calităţii, se poate vedea din faptul că pe lângă toate lucrurile lumii materiale care se găsesc acolo, mai sunt şi multe altele, pe care nu le-am văzut niciodată în această lume şi nu pot apărea privirii. Aceasta este aşa pentru că, la fel ca şi lucrurile materiale, lucrurile spirituale sunt de mai multe tipuri, în funcţie de caracteristicile lor. Dar lucrurile spirituale au o varietate infinită pentru că le depăşesc cu mult pe cele materiale ca perfecţiune. Astfel, sunt foarte puţine lucruri care pot fi percepute de către simţurile materiale, deoarece simţurile nu percep nimic din ceea ce mintea spirituală poate recepţiona. Acesta este motivul pentru care este imposibil de descris ce este lumea spirituală, având în vedere câte lucruri magnifice şi extraordinare se găsesc aici. Acestea cresc proporţional cu creşterea numărului de oameni din ceruri, pentru că toate lucrurile au aici forme ce corespund stării fiecăruia în ceea ce priveşte iubirea şi credinţa şi deci inteligenţa şi înţelepciunea. Astfel, varietatea creşte continuu, pe

măsură ce numărul oamenilor creşte. De aceea cei ridicaţi la ceruri au spus că au văzut şi au auzit aici lucruri pe care

Ochiul nu le-a văzut şi urechea nu le-a auzit. Se poate vedea deci că lumea spirituală este constituită astfel încât lumea materială nu poate fi comparată cu ea.

V. JUDECATĂ DE APOI TREBUIE SĂ AIBĂ LOC ACOLO UNDE NE AFLĂM CU TOŢII ÎMPREUNĂ, DECI ÎN LUMEA SPIRITUALĂ ŞI NU PE PĂMÂNT

28. În ceea ce priveşte Judecata de Apoi, se crede că Domnul va apărea atunci din nori, împreună cu îngerii, în glorie şi îi va trezi din morminte pe toţi cei care au trăit de la începuturile Creaţiei, unindu-le sufletele cu trupurile. Astfel, adunaţi laolaltă, El îi va judeca şi trimite, pe cei care au făcut bine, la viaţa eternă sau în rai, iar pe cei care au făcut rău, la moartea eternă sau în iad. Bisericile susţin această credinţă din sensul literei Cuvântului şi acest lucru nu putea fi contestat atâta timp cât oamenii nu ştiau că există un sens spiritual în tot ceea ce se spune în Cuvânt şi că acest sens este Cuvântul însuşi. Sensul literei serveşte doar ca fundament sau bază. Fără acest sens literal, Cuvântul nu ar fi putut fi Divin şi nu ar fi putut servi în ceruri, ca şi în lume, doctrinei vieţii şi credinţei. Deci sensul literei are rol de element de legătură. De aceea, cel care cunoaşte lucrurile spirituale ce corespund celor materiale din Cuvânt, ştie că prin „venirea Domnului pe norii din cer", nu se înţelege chiar o asemenea venire a Lui, ci apariţia Lui în Cuvânt, pentru că „Domnul" este Cuvântul, pentru că El este adevărul divin. „Norii din cer" în care va veni, sunt sensul literei Cuvântului, iar „slavă", sensul spiritual, „îngerii" sunt cerul din care El va veni şi ei sunt de asemenea Domnul în ceea ce priveşte adevărurile divine. De aici, înţelesul acestor cuvinte este acum evident şi anume că atunci când va veni sfârşitul bisericii, Domnul va deschide sensul spiritual al Cuvântului şi astfel adevărul divin, aşa cum este el. Acesta este semnul că Judecata de Apoi este aproape. Că există un sens spiritual în orice lucru şi expresie din Cuvânt şi care este acesta, se poate vedea în *Arcana Coelestia,* unde toate lucrurile din Geneză şi Exodul sunt explicate conform acestui sens. Mai multe pasaje extrase din aceasta, în ceea ce priveşte Cuvântul şi sensul său spiritual, se pot vedea în scurta lucrare despre *Calul Alb,* menţionat în Apocalip-să.

29. Din cele două capitole anterioare, şi de asemenea din cele ce vor urma reiese clar faptul că Judecata de Apoi trebuie să aibă loc în lumea spirituală şi nu în cea materială sau pe pământ. În cele două capitole anterioare s-a arătat că raiul şi iadul îşi trag existenţa din rasa umană şi că toţi cei care s-au născut vreodată oameni, de la începutul

creaţiei şi au murit, se află fie în rai, fie în iad şi astfel se află toţi acolo, împreună. În capitolele următoare se va arăta faptul că Judecata de Apoi s-a realizat deja.

30. Mai mult, nimeni nu este judecat ca om material, deci nu atâta timp cât trăieşte în lumea fizică, pentru că omul este atunci într-un corp fizic. Partea spirituală din om este cea judecată şi nu cea materială, pentru că trupul nu poate fi acuzat de nici o greşeală sau fărădelege, de vreme ce el nu poate trăi singur, ci este doar servitorul şi instrumentul prin care acţionează spiritul (vezi 24). De aceea, oamenii sunt judecaţi după ce aceştia au părăsit corpul fizic şi au rămas îmbrăcaţi doar cu corpul spiritual. În corpul spiritual, omul apare, în privinţa iubirii şi a credinţei sale, exact aşa cum este, pentru că oricine în lumea spirituală este imaginea propriei iubiri, nu numai ca şi chip şi trup, ci şi ca vorbire şi fapte *(Raiul şi Iadul,* 481). Astfel, sunt cunoscute calităţile tuturor şi ei sunt separaţi imediat, după cum este voia Domnului. Din cele ce s-au spus, este clar că judecata se realizează în lumea spirituală şi nu în cea materială, sau pe pământ.

31. Viaţa materială din om nu poate face nimic. Doar viaţa spirituală poate acţiona în cea materială, deoarece ceea ce este material nu are viaţă prin el însuşi. Viaţa care apare în trup este datorată spiritului şi din această cauză este judecat spiritul. A fi judecat „după fapte" înseamnă că partea spirituală a omului este cea judecată şi acest aspect se poate vedea în cartea *Raiul şi Iadul,* în capitolul intitulat „Viaţa omului după moarte este la fel cum era viaţa lui în lume" (470-484).

32. La toate acestea voi adăuga o anumită taină a cerului, care este menţionată în lucrarea *Raiul şi Iadul,* dar nu a fost încă descrisă. Fiecare, după moarte, este legat de o anumită societate, chiar şi atunci când ajunge pentru prima dată în lumea spirituală *(Raiul şi Iadul,* 427-497). Dar într-o primă etapă, spiritul nu îşi dă seama de acest lucru, pentru că atunci el este încă în exterior şi nu în interior. Atunci când este în această stare, el merge de colo-colo, unde îl duc dorinţele minţii sale, dar el este totuşi acolo unde este iubirea sa, adică într-o societate unde se află cei care au o iubire asemănătoare cu a lui. Atunci când un spirit este într-o asemenea stare, el apare în multe locuri, ca şi cum ar fi acolo cu trupul, dar aceasta este numai o aparenţă. Imediat ce este condus de Domnul în iubirea care-l guvernează, el dispare din ochii celorlalţi instantaneu şi apare printre ai lui, în societatea de care a fost legat. Acest lucru are loc în lumea spirituală şi este surprinzător pentru cei care nu-i cunosc cauza. De aceea, imediat ce spiritele sunt adunate laolaltă şi separate, ele sunt

judecate şi fiecare ajunge la locul său, cei buni în rai şi într-o societate cu cei asemeni lor, iar cei răi în iad, într-un tărâm laolaltă cu alţii ca ei. Din toate acestea reiese faptul că judecata de Apoi nu poate exista decât în lumea spirituală, din cauză că fiecare se află acolo după cum a fost în timpul vieţii pe pământ şi împreună cu cei care au avut o viaţă asemănătoare şi astfel fiecare este laolaltă cu cei asemănători lui. Dar viaţa în corpul fizic este altfel: cei buni şi cei răi pot trăi împreună, neştiind unii cum sunt ceilalţi şi nefiind separaţi în funcţie de iubirea din viaţa lor. Într-adevăr, este imposibil pentru cei care se află într-un corp fizic să fie în rai sau în iad. De aceea, pentru ca oamenii să poată ajunge într-unul sau altul, este necesar ca ei să-şi abandoneze corpul material şi să fie judecaţi în cel spiritual. De aici reiese clar, aşa cum am arătat mai sus, că omul spiritual este cel judecat, şi nu cel material.

VI. JUDECATĂ DE APOI VA VENI ATUNCI CÂND VA FI SFÂRŞITUL BISERICII ŞI SFÂRŞITUL BISERICII VA FI ATUNCI CÂND NU VA MAI EXISTA CREDINŢĂ, PENTRU CĂ NU VA MAI EXISTA MILĂ

33. Sunt multe motivele pentru care Judecata de Apoi va veni atunci când va fi sfârşitul bisericii. Motivul principal este că atunci echilibrul dintre rai şi iad va începe să dispară şi o dată cu acest echilibru va dispărea şi libertatea omului. Şi atunci când dispare libertatea omului, el nu mai poate fi salvat, pentru că el nu poate fi condus în rai liber, căci omul se leagă în mod liber, prin faptele sale, de răi sau de iad. Nici un om nu poate fi transformat în realitate fără libertate şi întreaga libertate a omului vine din echilibrul dintre rai şi iad. Acest aspect se poate vedea în două capitole din lucrarea *Raiul şi Iadul,* unde se vorbeşte despre „Echilibrul dintre rai şi iad" *(Raiul şi Iadul,* 589-596), şi că „Omul este liber datorită echilibrului dintre rai şi iad" *(Raiul şi Iadul,* 597-603) şi mai departe, prin care nici un om nu poate fi transformat decât în libertate.

34. Faptul că echilibrul dintre rai şi iad începe să dispară odată cu sfârşitul bisericii, se poate vedea clar din realitatea existenţei raiului şi a iadului, care este din rasa umană, după cum s-a arătat mai sus. Este drept că puţini oameni ajung în rai şi mulţi în iad, răul crescând mai mult decât binele, pentru că răul creşte pe măsură ce iadul creşte şi tot răul din om vine din iad şi tot binele din rai. Dar deoarece răul va creşte mai mult decât binele la sfârşitul bisericii, toţi vor fi atunci judecaţi de Domnul: cei răi separat de cei buni. Atunci, toate lucrurile vor fi readuse în ordine, şi un nou rai va apărea şi de asemenea o nouă biserică pe pământ şi astfel echilibrul va fi restabilit. Aceasta este ceea ce se numeşte Judecata de Apoi, despre care se va vorbi mai mult în capitolele următoare.

35. Se ştie din Cuvânt că sfârşitul bisericii va veni atunci când nu va

mai exista credinţă în sânul ei, dar încă nu se cunoaşte faptul că, credinţa nu există dacă nu există iubire şi de aceea vom vorbi acum despre acest subiect. Faptul că nu va mai exista credinţă la sfârşitul bisericii a fost prezis de către Domnul:

Dar când va veni Fiul omului, va găsi El credinţă pe pământ? (Luc. 18:8) şi de asemenea că atunci nu va exista iubire:

Şi din pricina înmulţirii fărădelegilor, dragostea celor mai mulţi se va răci. Evanghelia aceasta va fi propovăduită în toată lumea. Atunci va veni sfârşitul. (Mat. 24:12, 14)

„Sfârşitul vremurilor" este ultima perioadă a bisericii. Starea bisericii a decăzut în timp în ceea ce priveşte dragostea şi credinţa, acest aspect fiind descris de Domnul în acest capitol. Dar lucrurile prezise de Domnul nu pot fi înţelese dacă nu se cunoaşte sensul spiritual care corespunde fiecărei expresii. Tocmai de aceea mi s-a încredinţat de către Domnul să explic în *Arcana Coelestia* acest capitol în întregime şi o parte din următorul, în ceea ce priveşte sfârşitul vremurilor, venirea Sa, creşterea în timp a bisericii, şi Judecata de Apoi *(Arcana Coelestia* 3353-3356, 3486-3489, 3650-3655, 3751-3757, 3897-3901, 4056-4060, 4229-4231, 4332-4335, 4422-4424, 4635-4638, 4661-4664, 4807-4810, 4954-4959, 50635071).

36. Vom vorbi acum câte ceva despre faptul că nu există credinţă dacă nu există dragoste. Se presupune că există credinţă atâta timp cât sunt crezute dogmele bisericii iar cei care cred au credinţă. Totuşi, doar a crede nu înseamnă a avea credinţă, **ci a voi şi a face ceea ce este crezut înseamnă a avea credinţă.** Atunci când doctrinele bisericii sunt doar crezute, ele nu pătrund în viaţa omului, ci numai în memoria lui şi de aici în gândurile omului exterior. Ele nu intră în viaţa sa înainte de a pătrunde în voinţa sa şi de aici în faptele sale, căci doar atunci putem spune că există credinţă în spiritul omului. Spiritul omului, care este însăşi viaţa sa, este alcătuit din voinţă şi din acea parte a gândurilor sale care provin din voinţă. Aceasta este memoria omului şi gândurile care provin din ea. Fie că spui voinţă sau dragoste, este acelaşi lucru, pentru că este evident că oricine doreşte ceea ce iubeşte şi iubeşte ceea ce doreşte. Voinţa este receptacolul iubirii, iar intelectul, a cărui funcţie este gândirea, este recep-tacolul credinţei. Un om poate cunoaşte, gândi şi înţelege multe lucruri, dar cele care nu sunt în acord cu voinţa sau iubirea sa, el le respinge atunci când este lăsat singur să mediteze după propria sa voinţă sau iubire. De aceea le va respinge şi după părăsirea trupului, atunci când va trăi în spirit. În spirit, omului îi rămâne numai ceea ce a pătruns în

voinţa şi iubirea sa, după cum am arătat mai sus. După moarte alte lucruri sunt văzute ca fiind străine şi el le respinge, privindu-le cu aversiune, pentru că ele nu fac parte din iubirea sa. Este cu totul altceva atunci când omul doreşte şi face doctrinele bisericii care sunt din Cuvânt şi nu doar crede în ele. Abia atunci omul are credinţă, credinţa fiind sentimentul adevărului izvorât din a dori adevărul, pentru că este adevăr. De fapt, a dori adevărul însuşi doar pentru că este adevăr este o atitudine a omului spiritual, retras din cel material, care, dimpotrivă, doreşte adevărul nu de dragul adevărului, ci de dragul propriei glorii, a faimei şi a câştigului. Adevărul, separat de asemenea lucruri, este spiritual, pentru că el este în esenţă divin. De aceea a dori adevărul pentru că este adevăr, înseamnă de asemenea a recunoaşte şi a iubi pe Dumnezeu. Acestea două sunt legate una de alta şi sunt de asemenea privite ca fiind una şi aceiaşi în cer, pentru că „Sfera Divină a Domnului în rai este Adevărul Divin", după cum se poate vedea în lucrarea *Raiul şi Iadul* (128-132). Cei care primesc adevărul şi îşi conduc viaţa după el, devin astfel îngeri în ceruri. Aceste lucruri sunt spuse pentru a se putea face cunoscut ce înseamnă credinţa. Credinţa nu înseamnă numai a crede, ci a vrea şi a face şi de aceea nu există credinţă dacă nu există iubire. Compasiunea sau iubirea înseamnă a vrea şi a face.

37. În ziua de azi credinţa este atât de rară în sânul bisericii, încât abia se poate spune că există. Acest lucru a fost făcut cunoscut atât de către cei învăţaţi cât şi de către cei simpli, ale căror spirite au fost examinate după moarte, în funcţie de credinţa pe care au avut-o în lume. S-a descoperit că toţi credeau că a avea credinţă însemna doar a crede şi să te convingi pe tine însuţi că este aşa. Cei mai învăţaţi considerau că a crede înseamnă doar a crede cu multă convingere că ei vor fi salvaţi prin patimile şi ajutorul Domnului şi abia dacă ştia vreunul că nu există credinţă dacă nu există iubire sau dragoste. Ei nu ştiau astfel ce înseamnă

Iubirea aproapelui şi nici ce diferenţă este între gândire şi voinţă. În cele mai multe cazuri, ei întorceau spatele iubirii spunând că iubirea nu are nici o valoare, ci numai credinţa. Atunci când li s-a spus că iubirea şi credinţa sunt una şi aceiaşi, ca şi voinţa şi înţelegerea şi că iubirea se găseşte în voinţă, iar credinţa în înţelegere şi că a separa una de alta este ca şi cum ai separa flacăra unui foc de puterea lui de a arde, ei nu au înţeles. Astfel, mie mi-a fost clar că în ziua de azi abia dacă mai există credinţă. Lor li s-a arătat acest lucru în timpul vieţii. Cei care erau convinşi că ei aveau credinţă au fost conduşi într-o societate angelică, unde exista credinţă adevărată şi atunci când au fost puşi să comunice cu îngerii şi-au

dat seama clar că nu aveau credinţă, ceea ce au mărturisit mai apoi în prezenţa multora. Acelaşi lucru li s-a arătat prin alte mijloace şi celor care îşi făcuseră o profesie din credinţă, considerând că ei cred, dar fără a duce o viaţă de credinţă, adică de dragoste. Fiecare dintre ei a mărturisit atunci că nu avea credinţă, pentru că ei nu aveau nimic din ea în viaţa spiritelor lor, ci numai în anumite gânduri exterioare ei, în timp ce trăiau în trup.

38. Aceasta este starea bisericii în ziua de azi, adică nu există credinţă pentru că nu există iubire. Acolo unde nu există iubire, nu există nici bine spiritual, pentru că binele apare doar din iubire. Din ceruri s-a transmis că mai există totuşi bine în unii oameni, dar el nu poate fi numit bine spiritual, ci material, deoarece adevărurile divine se află în întuneric, iar adevărurile divine deschid calea către iubire. De fapt ele ne arată calea către iubire şi o consideră scopul şi ţinta lor. Iată deci că iubirea nu poate fi decât aşa cum sunt adevărurile care o formează. Adevărurile divine din care provin doctrinele bisericii respectă numai credinţa şi de aceea se şi numesc dogme de credinţă. Acestea, de fapt, nu privesc viaţa. Adevărurile care privesc doar credinţa şi nu privesc şi viaţa, nu-l pot face pe om spiritual, pentru că, atâta timp cât ele sunt exterioare vieţii, ele sunt numai materiale, fiind cunoscute şi considerate ca atare. De aceea în ziua de azi nu există binele spiritual, ci doar binele material în unii oameni. Mai mult, orice biserică la început este spirituală, pentru că porneşte de la iubire. Dar, în timp, ea se întoarce de la iubire spre credinţă şi, dintr-o biserică interioară, ea devine una exterioară. Atunci când devine exterioară vine de fapt sfârşitul ei, deoarece ea acordă atunci toată atenţia cunoaşterii şi foarte puţin sau deloc vieţii. Când omul se orientează dinspre interior către exterior, lumina spirituală se întunecă în el. El nu mai vede atunci adevărul divin ca fiind adevărul însuşi, care provine din lumină cerului, adevărul divin fiind în realitate lumina cerului. El vede numai lumina materială care, atunci când este singură şi nu este luminată de lumina spirituală, vede adevărul divin ca şi cum ar fi noapte. Atunci îl recunoaşte ca adevăr doar pentru că este numit aşa de conducător şi este primit aşa de întreaga adunare. De aceea, facultăţile intelectuale nu pot fi luminate de Domnul, pentru că atâta timp cât lumina materială străluceşte în intelect, lumina spirituală este întunecată. Lumina materială străluceşte în intelect atunci când lucrurile lumeşti şi trupeşti, adică pământeşti, sunt iubite mai mult decât cele spirituale, cereşti, divine. Atunci putem spune că omul este orientat către exterior.

39. Observăm astfel că, în lumea creştină, nu se ştie că nu există credinţă dacă nu există iubire şi nici ce este iubirea faţă de aproape. Nu se ştie nici măcar faptul că omul este constituit din voinţă şi din gânduri

numai în măsura în care acestea derivă din voinţă. Pentru o mai bună înţelegere, am spus mai multe lucruri în legătură cu acestea în *Arcana Coelestia,* în capitolele despre credinţă şi iubire.

VII. TOATE ASPECTELE PREZISE ÎN APOCALIPSĂ SUNT ÎMPLINITE ÎN ZIUA DE AZI

40. Nimeni nu poate şti ce semnifică şi ce implicaţii au toate cele descrise în Apoca-lipsă, fără să cunoască sensul spiritual al Cuvântului, pentru că acolo totul este scris într-un stil asemănător profeţiilor din Vechiul Testament, în care fiecare Cuvânt se referă la un lucru spiritual, care nu poate fi înţeles din sensul literei. Mai mult, Apocalipsa nu poate fi explicată

În sensul ei spiritual decât de către cineva care ştie ce s-a petrecut cu biserica, chiar până la sfârşitul ei; iar acest aspect poate fi cunoscut doar în ceruri după cum se spune în Apocalipsă. Sensul spiritual al Cuvântului vorbeşte pretutindeni despre lumea spirituală, adică despre starea bisericii în ceruri şi pe pământ şi tocmai de aceea Cuvântul este spiritual şi divin. De aici se poate deduce că lucrurile conţinute în Apocalipsă nu pot fi niciodată explicate decât de cineva care a avut o revelaţie în ceea ce priveşte stadiile succesive ale bisericii în ceruri. Există astfel o biserică în ceruri, aşa cum este şi pe pământ şi despre aceasta vom vorbi în paragrafele următoare.

41. Calitatea de biserică a Domnului pe pământ nu poate fi văzută de nici un om, atâta timp cât el trăieşte în lume şi nici de biserică, cea care în decursul timpului şi-a întors faţa de la bine către rău. Motivul este că atâta timp cât omul trăieşte în lume, el este în exterior şi vede numai acele lucruri care apar în faţa ochilor materiali, dar calitatea bisericii în ceea ce priveşte lucrurile spirituale, care sunt interioare, nu apare în lume. În ceruri, acest lucru apare totuşi limpede ca lumina zilei, pentru că îngerii gândesc spiritual şi de asemenea văd spiritual şi tocmai de aceea nu văd altceva decât lucruri spirituale. Mai mult, toţi oamenii care s-au născut în această lume de la începutul creaţiei sunt împreună în lumea spirituală, după cum să arătat mai sus şi acolo sunt împărţiţi în societăţi, în funcţie de iubirea şi credinţa lor, după cum se poate vedea în lucrarea *Raiul şi Iadul* (41-50). De aici se poate vedea că starea bisericii şi progresul ei sunt vizibile îngerilor. Dar pentru că starea bisericii în ceea ce priveşte iubirea şi credinţa este descrisă în sensul spiritual al Apocalipsei, nu poate şti tot ce înseamnă aceasta decât cel căruia i-au fost revelate din ceruri şi căruia i s-a permis în acelaşi timp să cunoască sensul spiritual al Cuvântului. Eu pot astfel să afirm că fiecare cuvânt din Apocalip-să

conţine în el un sens spiritual şi toate lucrurile bisericii, în ceea ce priveşte starea sa spirituală, de la început până la sfârşit, sunt în întregime descrise în acest sens. De aceea, nici un cuvânt nu poate lipsi fără ca lucrurile din sensul spiritual să sufere o schimbare. Tocmai de aceea se spune:

Şi dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărţii acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieţii şi din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta. (Apoc. 22:19)

Acelaşi lucru este valabil şi în cazul cărţilor din Vechiul Testament. Şi acolo fiecare lucru şi fiecare cuvânt conţine un sens spiritual, de aceea nici de acolo nu poate fi scos nici un cuvânt. Astfel, datorită Providenţei divine, acele cărţi s-au păstrat fără a se schimba nici măcar o iotă din timpurile când au fost scrise, aceasta şi prin grija multora care au scris şi despre cele mai mărunte aspecte. Acest lucru a fost realizat de Domnul datorită sfinţeniei care se află în fiecare literă şi cuvânt pe care le conţin.

42. Există deci un sens spiritual în orice cuvânt din Apocalipsă şi acel sens conţine tainele stării bisericii în ceruri şi pe pământ. Acele taine nu pot fi însă revelate decât celui care cunoaşte acel sens şi căruia, în acelaşi timp, i s-a permis să se asocieze cu îngerii şi să vorbească spiritual cu ei. Acest lucru s-a făcut pentru că cele scrise acolo să fie ascunse oamenilor şi să nu fie astfel desconsiderate pentru că nu sunt înţelese. Conţinutul ei mi-a fost dezvăluit mie dar pentru că acesta este mare, nu poate fi descris în această scurtă lucrare. De aceea voi explica întreaga carte de la început până la sfârşit şi voi dezvălui tainele pe care le conţine. Această explicaţie va fi publicată în mai puţin de doi ani, împreună cu alte pasaje din Daniel, care au fost ascunse până acum, deoarece sensul lor spiritual a rămas necunoscut.

43. Cel care nu cunoaşte sensul spiritual, nu poate niciodată să înţeleagă ce semnifică în Apocalipsă „balaurul" şi lupta lui Mihail şi a îngerilor săi cu el, sau „coada" cu care balaurul a doborât o treime dintre stelele din cer, sau „femeia" care a născut un fiu, care a fost răpit de Dumnezeu şi a fost urmărită de balaur, sau „fiară care se ridică din mare", sau „fiară care se ridică din pământ", care au avut atât de multe coarne, sau „prostituată" cu care au păcătuit împăraţii pământului, sau prima şi a doua „înviere" şi „cei o mie de ani", sau „iazul de foc şi pucioasă", în care au fost aruncaţi balaurul, fiara şi proorocul mincinos, sau „calul alb", sau

„cerul dintâi şi pământul dintâi care au pierit şi „noul cer şi noul pământ" care au apărut în locul celorlalte şi „marea" care nu a mai fost, sau „Noul Ierusalim ce coboară din cer şi ce semnifică „dimensiunile",

„zidurile", „porţile", şi „temeliile de pietre preţioase", sau diferitele „numere" şi alte lucruri, care reprezintă mari mistere pentru cei care nu ştiu nimic despre sensul spiritual din Cuvânt. Dar înţelesul tuturor acestor lucruri va fi dezvăluit în cartea despre Apocalipsă.

44. Am spus mai înainte, că toate lucrurile care sunt conţinute în acea carte, în sens spiritual, sunt deja împlinite în ziua de azi. În această scurtă lucrare voi face câteva remarci generale despre Judecată de Apoi, Distrugerea Babilonului, primul cer şi primul pământ care au dispărut, noul cer, noul pământ şi Noul Ierusalim, pentru ca acest lucru să fie cunoscut, pentru că toate acestea s-au împlinit deja. Toate detaliile vor fi oferite când aceste lucruri vor fi explicate conform descrierii lor din Apocalipsă.

VIII. JUDECATĂ DE APOI S-A REALIZAT DEJA

45. S-a arătat mai sus, că Judecata de Apoi nu are loc pe pământ, ci în lumea spirituală, unde se află toţi oamenii, de la începutul creaţiei. De vreme ce este aşa, este imposibil pentru orice om să ştie când se realizează Judecata de Apoi, pentru că toată lumea se aşteaptă ca ea să aibă loc pe pământ, însoţită de o schimbare a tuturor lucrurilor, atât în cerul vizibil cât şi pe pământ şi în oameni. Pentru că omul bisericii să nu trăiască în ignoranţă, având o asemenea credinţă şi pentru ca cei care cred în Judecata de Apoi să nu o aştepte la infinit, în curând, când credinţa în acele lucruri care sunt spuse în sensul literal al Cuvântului vor pieri şi pentru că probabil să nu se îndepărteze mulţi de credinţa în Cuvânt, mi s-a permis să văd cu propriii mei ochi că Judecata de Apoi s-a realizat deja. Cei răi sunt astfel aruncaţi în iaduri şi cei buni ridicaţi în ceruri şi toate lucrurile sunt în acest mod puse în ordine şi, prin urmare, echilibrul spiritual dintre bine şi rău şi dintre rai şi iad este restaurat. Mi s-a permis să văd cum s-a realizat Judecata de Apoi de la început până la sfârşit şi, de asemenea, cum a fost distrus Babilonul şi cum au fost aruncaţi în hăuri cei desemnaţi prin „balaur", şi cum s-a format Noul cer şi Noua biserică din ceruri, care este desemnată prin „Noul Ierusalim". Mi s-a permis să văd toate acestea cu propriii mei ochi, pentru a putea depune mărturie despre ele. Această Judecată de Apoi a început din anul 1757 şi s-a încheiat deja la sfârşitul acelui an.

46. Dar trebuie să se ştie că această Judecată s-a realizat asupra acelora care au trăit din vremea Domnului până în ziua de azi şi nu asupra celora care au trăit înainte. Pentru că o Judecată de Apoi a existat deja înainte, de două ori pe acest pământ, una descrisă în Cuvânt prin „potop", iar cealaltă a fost realizată de Domnul însuşi când era în lume, cum se poate vedea din cuvintele Domnului:

Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară. (Ioan 12:31) şi în alt loc:

V-am spus aceste lucruri ca să aveţi pace în Mine. În lume veţi avea necazuri; dar îndrăzniţi, Eu am biruit lumea. (Ioan 16:33)

Şi de asemenea prin aceste cuvinte ale lui Isaia:

Cine este acesta care vine din Edom... şi calcă mândru, în plinătatea puterii Lui?... „Eu singur am călcat în teasc... i-am călcat astfel în mânia Mea; aşa că sângele lor a ţâşnit pe veşmintele Mele... căci în inima Mea era o zi de răzbunare, şi venise anul celor răscumpăraţi ai Mei"... Şi astfel El s-a făcut Mântuitorul lor. (Isaia. 63:1-8)

Aceste cuvinte se pot găsi, de asemenea, în multe alte locuri. Judecată de Apoi a mai avut loc de două ori pe acest pământ deoarece fiecare judecată are loc la sfârşitul unei biserici, cum s-a arătat mai sus într-un paragraf dedicat acestui subiect şi au fost două biserici pe acest pământ, una înainte de potop şi alta după el. Biserica dinainte de potop este descrisă în

Primele capitole din Geneză prin noua creare a cerului şi a pământului şi prin paradis. Sfârşitul ei a fost atunci când omul a mâncat din pomul cunoaşterii. Totul este descris prin corespondenţe, conform stilului din Cuvânt, în al cărui sens spiritual, prin „crearea cerului şi a pământului" se înţelege instituirea unei noi biserici (vezi primul paragraf). „Paradisul Edenului" semnifică înţelepciunea sa cerească, „pomul cunoaşterii" şi „şarpele", ştiinţa care a distrus-o. Prin „potop" se înţelege Judecata de Apoi a oamenilor care formau această biserică. Dar cealaltă biserică care a fost după potop, este de asemenea descrisă în anumite pasaje din Cuvânt (Deut. 32:7-14) şi în alte locuri. Această biserică s-a extins mult în lumea asiatică şi a fost continuată de urmaşii lui Iacob. Sfârşitul ei a fost atunci când Domnul a venit în lume. O ultimă Judecată de Apoi a fost făcută atunci de El asupra tuturor celor care au aparţinut acelei biserici de la prima instituire a sa şi, în acelaşi timp, asupra celor rămaşi de la prima biserică. Domnul a venit în lume în acest scop, pentru a aduce ordine în toate lucrurile din ceruri şi de pe pământ şi în acelaşi timp pentru a diviniza omul. Dacă El n-ar fi făcut acest lucru, nimeni n-ar fi putut fi salvat. În diferite pasaje din *Arcana Coelestia* se arată că au existat două biserici înaintea venirii Domnului şi că Domnul a venit în lume pentru a readuce toate lucrurile din ceruri în ordine şi pentru a diviniza omul. A treia biserică de pe pământ este cea creştină. Asupra acestei biserici şi, în acelaşi timp, asupra tuturor celor care fuseseră în cerul dintâi de pe vremea Domnului, Judecata de Apoi despre care

vorbesc aici s-a realizat deja.

47. Modul cum a fost realizată această Judecată nu se poate descrie în detaliu în această scurtă lucrare, pentru că sunt multe de spus, dar acest lucru va fi făcut în cartea despre explicarea Apocalipsei. Judecată nu s-a făcut numai asupra oamenilor din biserica creştină, ci şi asupra celor numiţi mahomedani şi asupra tuturor păgânilor din întreaga lume. Aceasta s-a făcut mai întâi asupra celor de religie papală, apoi asupra mahomedanilor, apoi asupra păgânilor şi în final asupra reformaţilor. Judecata asupra celor de religie papală va fi arătată în paragraful următor, despre Babilonul care a fost distrus, judecata asupra reformaţilor în paragraful despre primul cer care a pierit, iar în acest paragraf se va spune câte ceva despre judecată asupra mahomedanilor şi a păgânilor.

48. Iată cum a apărut în ceruri aranjamentul tuturor naţiunilor şi popoarelor ce trebuiau să fie judecate: adunaţi în mijloc apăreau a fi cei reformaţi, care erau de asemenea aşezaţi distinct în funcţie de ţară: germanii erau spre nord, suedezii spre vest, danezii la vest, olandezii spre est şi sud, englezii în centru. În jurul acestei zone de mijloc în care se aflau reformaţii, se aflau cei de religie papală, cei mai mulţi dintre ei în partea de vest şi o parte în sud. După ei veneau mahomedanii, de asemenea aşezaţi distinct în funcţie de ţara de unde erau, toţi în sud-vest. După ei, ceilalţi creştini erau adunaţi în număr mare şi formau circumferinţa. În spatele acestora apărea a fi o mare, care era hotarul. Acest aranjament al naţiunilor pe diverse direcţii s-a făcut conform facultăţii comune a acelei naţiuni de a primi adevărurile divine, pentru că în lumea spirituală fiecare este cunoscut după regiunea şi partea din ea în care locuieşte şi, mai mult, într-o societate cu mai mulţi membri, fiecare este cunoscut după locul său în raport cu ceilalţi. În legătură cu acest lucru, consultaţi lucrarea *Raiul şi Iadul,* (AC 148,149). La fel şi atunci când merge dintr-un loc în altul, orice avansare într-o direcţie se realizează atunci conform stărilor succesive ale gândurilor datorate caracteristicilor propriei sale vieţi, conform cărora toţi cei despre care vom vorbi în cele ce urmează au fost conduşi la locul lor. Într-un cuvânt, modul în care fiecare merge în lumea spirituală este determinat de fapt de gândurile minţii sale. De aceea, „mod", „mers" şi altele la fel, în sensul spiritual din Cuvânt, înseamnă fermitatea şi progresul în viaţa spirituală.

49. În Cuvânt, cele patru direcţii sunt numite „cele patru vânturi" şi o întrunire este numită „o adunare din cele patru vânturi", cum este acolo unde Matei vorbeşte despre Judecată de Apoi:

El va trimite pe îngerii Săi şi vor aduna pe aleşii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă. (Mat. 24:31);

Şi în alt loc:

Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărţi pe unii de alţii cum desparte păstorul oile de capre şi va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui. (Mat.

25:32,33)

Aceasta înseamnă că Domnul îi va despărţi atunci pe cei care sunt stabiliţi în adevăr şi în acelaşi timp în bine de cei care sunt în adevăr dar nu şi în bine. **În sensul spiritual al Cuvântului, „dreapta" înseamnă binele, iar „stânga" adevărul, iar „oile" şi „caprele" acelaşi lucru.** Judecata s-a realizat numai asupra acestora, cei răi care nu au fost în adevăr fiind deja în iaduri, pentru că toţi cei răi la inimă care 1 -au negat pe Dumnezeu şi au respins adevărurile bisericii din credinţa lor, sunt aruncaţi aici după moarte şi deci înainte de judecată. „Primul cer" care a pierit, era format din cei care erau în adevăr dar nu şi în bine, iar „noul cer" a fost format din cei care erau stabiliţi în adevăr şi în acelaşi timp şi în bine.

50. În ceea ce priveşte judecata mahomedanilor şi a păgânilor, ea s-a realizat astfel. Mahomedanii au fost conduşi mai departe din locurile lor şi adunaţi în sud-vest, în jurul creştinilor, dinspre vest, prin nord, spre est, până la limita de sud. Cei buni au fost despărţiţi de cei răi în acest mod: cei răi au fost aruncaţi în mlaştini şi lacuri, mulţi fiind împrăştiaţi într-un deşert îndepărtat, iar cei buni au fost conduşi prin est către un tărâm întins aproape de regiunea sudică, unde li s-au dat locuinţe. Cei care au fost conduşi acolo îl recunoscuseră în lume pe Domnul ca fiind cel mai mare profet, ca fiind Fiul lui Dumnezeu şi au crezut că El a fost trimis de Tatăl pentru a-i învăţa pe oameni şi în acelaşi timp trăiseră vieţi morale şi spirituale conform principiilor lor religioase. Cei mai mulţi dintre aceştia, când sunt învăţaţi, primesc credinţa în Domnul şi Îl recunosc că fiind una cu Tatăl. De asemenea, li se permite să comunice cu raiul creştinilor, prin graţia Domnului, dar ei nu se amestecă, pentru că îi separă religia. Toţi cei care aparţin acestei religii, imediat după ce ajung în viaţa de dincolo printre ai lor, îl caută mai întâi pe Mahomed, dar el nu apare, însă în locul lui sunt alţi doi, care îşi spun Mahomed şi care au obţinut locuri în mijloc, sub raiul creştinilor, către partea stângă a acestuia. Aceştia doi sunt în locul lui Mahomed, pentru că după moarte, toţi oamenii, de orice religia ar fi, sunt prima dată conduşi către cei pe care i-au venerat în lume, pentru că religia omului rămâne lipită de el, dar ei nu-şi dau seama că aceştia nu le pot fi de nici un ajutor. Astfel, ei sunt mai întâi lăsaţi în propria lor religie, pentru că este singurul mod în care se poate realiza retragerea lor

din ea. Unde se află însă Mahomed, ce este el şi de unde au apărut cei doi care sunt în locul lui, se va arăta în cartea în care va fi explicată Apocalipsa.

51. Judecata s-a realizat asupra păgânilor în aproape acelaşi fel în care s-a realizat asupra mahomedanilor, dar ei nu au fost conduşi într-un circuit, ci au înaintat numai puţin în regiunea de vest, unde cei răi au fost separaţi de cei buni, cei răi fiind aruncaţi în două prăpăstii mari, care se întindeau oblic în adâncuri, iar cei buni au fost conduşi deasupra părţii de mijloc, unde se aflau creştinii, către pământul mahomedanilor dinspre est şi li s-au dat locuinţe dincolo de mahomedani, în mare parte în regiunea de sud. Dar aceia care în lume l-au venerat pe Domnul în formă umană şi au dus vieţi pline de iubire, conform principiilor religiei lor, au fost uniţi cu creştinii în rai, pentru că ei Îl recunosc şi îl adoră pe Domnul mai mult ca alţii. Cei mai inteligenţi dintre ei sunt din Africa. Mulţimea păgânilor şi a mahomedanilor era atât de mare, încât puteau fi număraţi miriade. Judecata acestei mulţimi imense s-a realizat în câteva zile, pentru că fiecare, după ce este lăsat în propria sa iubire şi credinţă, este imediat condus către cei ca el.

52. Din toate acestea se poate vedea adevărul prezicerilor Domnului în ceea ce priveşte Judecata de Apoi, cum că:

Vor veni de la răsărit şi de la apus, de la miazănoapte şi de la miază-zi, şi vor şedea la masă în împărăţia lui Dumnezeu. (Luc. 13:29).

IX. BABILONUL ŞI DISTRUGEREA LUI

53. S-a văzut mai sus (40-44) că toate lucrurile prezise în Apocalipsă sunt împlinite în ziua de azi şi că Judecata de Apoi s-a realizat deja, după cum s-a descris în paragraful precedent, unde se arată cum s-a realizat Judecata asupra mahomedanilor şi păgânilor. Urmează acum o relatare despre cum s-a realizat aceasta asupra romano-catolicilor, care reprezintă „Babilonul", despre care se vorbeşte în multe locuri în Apocalipsă, mai ales despre distrugerea lui, în capitolul 18, unde este descris astfel:

(Un înger) a strigat cu glas tare şi a zis: „A căzut, a căzut Babilonul cel mare. A ajuns un locaş al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate şi urâte. (Apoc. 18:2).

Dar înainte se spune cum s-a realizat distrugerea Babilonului:

I. Ce se înţelege prin Babilon şi care este starea lui.

II. Starea celor din Babilon în viaţa de apoi.

III. Unde au fost locuinţele lor până acum.

IV. De ce au fost ei toleraţi acolo până în ziua Judecăţii de Apoi.

V. Cum au fost ei distruşi şi locuinţele lor pustiite.

VI. Aceia dintre ei care erau de partea adevărului şi binelui au fost salvaţi.

VII. Starea celor care au venit după aceea aici de pe pământ.

54. Să vedem ce se înţelege prin Babilon şi care este starea sa. Prin Babilon sunt desemnaţi toţi cei care vor să stăpânească prin intermediul religiei. A stăpâni prin religie înseamnă a avea putere asupra sufletelor oamenilor şi astfel asupra vieţii lor spirituale şi a folosi lucrurile divine, care aparţin acelei religii, ca mijloace pentru a realiza acest scop. Ei sunt numiţi Babilon deoarece această stăpânire a început în timpuri străvechi, dar a fost distrusă la început. Începutul ei este descris ca un oraş şi un turn, al cărui capăt trebuia să ajungă la cer, iar distrugerea lui, încurcarea limbilor, de unde provine numele Babei (Gen. 11:1-9). Ce înseamnă cele descrise acolo în sensul spiritual al Cuvântului, se explică în *Arcana Coelesda* (1283-1328). Mai multe despre faptul că această stăpânire a început şi s-a instituit în Babel se pot vedea în Daniel, unde se vorbeşte despre Nabucodonosor, că a creat o imagine pe care să o venereze toţi (cap. 3). Şi de asemenea unde Belşazar şi ceata lui beau din vase de aur şi argint pe care Nabucodonosor le luase din templul din Ierusalim şi în acelaşi timp venerau zei de aur, argint, bronz şi fier. De aceea s-a scris pe zid: El a numărat, a cântărit, el a împărţit; şi în aceeaşi noapte regele însuşi a fost omorât, (cap. 5) „Vasele de aur şi argint" din templul din Ierusalim semnifică binele şi adevărul bisericii, „a bea din ele" şi în acelaşi timp a venera zei de aur şi argint, bronz şi fier, înseamnă a profana, iar „scrierea de pe zid", precum şi „moartea regelui" înseamnă pedeapsă divină şi distrugerea anunţată împotriva celor care folosesc adevărurile şi virtuţile divine ca mijloace. Care este starea celor numiţi Babilon se arată adesea în profeţi, cum e Isaia:

Vei cânta cântarea aceasta asupra împăratului Babilonului. „... *Domnul a frânt toiagul celor răi, nuiaua stăpânitorilor... ai căzut din cer, tu, Luceafăr strălucitor, ai fost doborât lapământ... Tu ziceai în inima ta: „Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai pe sus de stelele lui Dumnezeu; voi şedea pe muntele adunării dumnezeilor la capătul miază-noaptei... voi fi ca Cel Prea înalt." Dar ai fost aruncat în locuinţa morţilor, în adâncimile mormântului!... voi şterge numele şi urma Babilonului... voi face din el un culcuş de arici şi o mlaştină.* (Isaia. 14:4, 5, 12, 13, 14, 15, 22, 23)

Şi se mai spune:

A strigat că un leu: „A căzut, a căzut Babilonul, şi toate icoanele dumnezeului lui sunt sfărâmate la pământ. (Isaia. 21:9)

Citiţi de asemenea Isaia 47:1-15, 48:14-20, Ieremia 50:1-3. Din toate aceste pasaje este acum evident ce este Babilonul.

Ar trebui să se ştie că biserica devine Babilon atunci când iubirea şi credinţa dispar şi iubirea de sine începe să domnească în locul lor. Această iubire, dacă nu este controlată, vrea să îi domine nu numai pe cei pe care îi poate supune pe pământ, dar şi pe cei din ceruri şi nu se opreşte nici acolo, ci urcă chiar pe tronul lui Dumnezeu şi îşi transferă sieşi puterea Sa divină. Că s-a făcut acest lucru, chiar înainte de venirea Domnului, reiese din pasajele din Cuvânt citate mai sus. Dar pentru că au devenit toţi idolatri, acel Babilon a fost distrus de Domnul pe când se afla în lume, prin Judecata la care a fost supus în lumea spirituală. Acest lucru se înţelege prin cuvintele profetice, că „Lucifer", care este Babilonul, a fost aruncat în iad şi că „Babilonul a căzut" şi mai mult, prin „scrierea de pe perete" şi „moartea lui Belşazar" şi de asemenea prin „piatra făurită din stâncă", care a distrus statuia la care visa Nabucodonosor.

55. Dar Babilonul despre care se vorbeşte în Apocalipsă, este Babilonul din zilele noastre, care s-a ridicat după venirea Domnului şi care se ştie că este format din romano-catolici. Acest Babilon este mult mai periculos şi ticălos decât cel care a existat înainte de venirea Domnului, pentru că el profanează adevărurile şi virtuţile interioare ale bisericii, pe care Domnul le-a revelat lumii, atunci când s-a revelat pe El însuşi. Cât este de vătămător, cât de ticălos în interior, se poate vedea din următorul rezumat. Ei îl recunosc şi venerează pe Domnul separat de orice putere de a mântui: ei separă complet Divinitatea Sa de Umanitatea Sa şi transferă asupra lor puterea Sa divină, care făcea parte din Umanitatea Sa. Ei iartă păcatele, ei te trimit în rai, ei te aruncă în iad, ei mântuiesc pe cine doresc, ei vând mântuirea, astfel ei îşi arogă ceea ce aparţine numai Puterii Divine. De vreme ce îşi însuşesc această putere, rezultă că fac din ei înşişi nişte zei, fiecare conform poziţiei sale, prin transfer de la cel mai înalt dintre ei, pe care îl numesc reprezentantul lui Hristos, până la cel mai de jos. Astfel, ei se privesc pe ei înşişi ca fiind Domnul, şi Îl venerează nu de dragul Lui, ci pentru binele lor. Ei nu numai că modifică şi falsifică Cuvântul, dar chiar îl răpesc oamenilor, pentru că nu cumva aceştia să întrezărească măcar o scânteie de adevăr. Insă, nefiind mulţumiţi nici de acest lucru, ei chiar îl distrug, recunoscându-L pe Dumnezeu doar prin decrete date de Roma, pe care le consideră superioare Dumnezeului din Cuvânt. Ei îi îndepărtează astfel pe toţi de pe calea către rai, pentru că recunoaşterea Domnului şi iubirea pentru El, sunt calea către rai, iar Cuvântul este cel care arată calea. De aceea, fără Domnul, prin

intermediul Cuvântului, nu mai există mântuire. Ei se străduiesc din toate puterile să stingă lumina raiului, care apare din adevărurile divine, astfel încât ignoranţa să îi ia locul şi cu cât mai mare este ignoranţa, cu atât ei sunt mai liniştiţi. Ei distrug lumina raiului interzicând citirea Cuvântului şi a cărţilor care conţin doctrine din Cuvânt; instituind slujbe religioase într-o limbă care nu este înţeleasă de cei simpli şi în care nu există adevărul divin. Mai mult, ei îşi umplu lumea cu falsuri care sunt numai întuneric şi care îndepărtează şi risipesc lumina. De asemenea, îi conving pe oamenii simpli că vor avea viaţă prin credinţa în preoţii lor, deci crezând în alţii şi nu în ei înşişi. De asemenea, ei au stabilit să fie venerate anumite lucruri sfinte exterioare, fără cele interioare, lăsând astfel interiorul gol, fără cunoaşterea binelui şi a adevărului. Totuşi, Divinul poate fi venerat şi în exterior, dar numai în măsura în care este adorat şi în interior, deoarece exteriorul provine din interior. Mai mult, ei introduc tot felul de idoli, fabrică sfinţi şi îi înmulţesc, văd şi tolerează venerarea acestor sfinţi şi chiar rugăciunile oferite acestor sfinţi aproape ca unor zei. Îşi pun idolii peste tot, se laudă cu marile miracole săvârşite de aceştia, îi pun ca protectori peste oraşe, temple, mănăstiri, oasele lor luate din morminte le arată ca sfinte, deşi sunt cât se poate de comune, astfel întorcând minţile tuturor de la adorarea Divinului către adorarea oamenilor. Mai mult, ei sunt foarte prevăzători ca nimeni să nu iasă de la întuneric la lumină, de la adorarea idolilor la adorarea Divinităţii, ridicând tot mai multe mănăstiri, din care trimit spioni şi informatori în toate direcţiile. Ei smulg confesiunile inimii, care sunt de asemenea confesiuni ale gândurilor şi intenţiilor şi dacă cineva nu se spovedeşte, îl ameninţă cu focul infernului şi chinuri în purgatoriu, iar cei care îndrăznesc să spună ceva

Împotriva tronului papal şi a dominaţiei lor, sunt închişi într-o închisoare cumplită, numită inchiziţie. Ei fac toate acestea cu unicul scop de a stăpâni lumea şi comorile ei, pentru a trăi în lux şi a fi cei mai mari, în timp ce restul sunt sclavi. Dar o asemenea stăpânire nu este cea a raiului asupra iadului, ci a iadului asupra raiului, pentru că atâta timp cât dragostea de putere se află în om, mai ales în omul bisericii, iadul domneşte. Că această iubire domneşte în iad şi că din ea este făcut iadul, se poate vedea în cartea despre rai şi iad *(Raiul şi Iadul* 551-565). Din acest rezumat se poate vedea că aici nu există o biserică ci Babilonul, pentru că biserica se află acolo unde este venerat Domnul şi unde este citit Cuvântul.

56. Starea în viaţa de apoi a celor care sunt din Babilon, poate apărea numai celui căruia Domnul i-a permis să fie împreună cu cei din

lumea spirituală. Deoarece mie mi-a fost permis acest lucru, eu pot vorbi din experienţă, pentru că eu i-am văzut, i-am auzit şi am vorbit cu ei. Orice om după moarte are o viaţă similară cu viaţa lui din lume şi acest lucru nu poate fi schimbat, cu excepţia deliciilor iubirii, care sunt schimbate în corespondenţe, după cum se poate vedea din lucrarea *Raiul şi Iadul* (470-484, 485-490). La fel este şi în cazul celor despre care vorbim acum, care au o viaţă la fel cu cea pe care au avut-o în lume, cu această excepţie, aceea că lucrurile ascunse din inima lor sunt acum dezvăluite, pentru că ei sunt aici în spirit, în care se află aspectele interioare ale gândurilor şi intenţiilor lor, pe care le as-cunseseră în lume şi pe care le acoperiseră cu o aparenţă sfântă. Şi de vreme ce aceste aspecte ascunse au fost acum dezvăluite, s-a descoperit că mai mult de jumătate din cei care uzurpaseră puterea de a deschide şi închide cerurile, erau atei. Pentru ei puterea se află în minte şi în lume şi se bazează pe principiul că toată puterea I-a fost dată de Tată Domnului şi că aceasta i-a fost transferată lui Petru şi prin succesiune primilor preoţi. Dar restul, care nu sunt atei, sunt atât de goi, fiind complet ignoranţi în ceea ce priveşte viaţa spirituală a omului, mijloacele de mântuire sau adevărurile divine care conduc în rai, încât ei nu ştiu nimic despre credinţa şi iubirea cerească, crezând că raiul poate fi acordat prin bunăvoinţa Papei oricui, oricine ar fi el. Dar, fiecare în lumea spirituală are o viaţă similară cu cea din lumea fizică, fără nici o diferenţă, atâta timp cât el nu este nici în rai, nici în iad, (după cum s-a arătat şi se poate vedea în lucrarea *Raiul şi Iadul,* 453-480); iar lumea spirituală, în ceea ce priveşte aparenţa exterioară, este la fel ca cea materială. *(Raiul şi Iadul* 170-176) Cei din lumea spirituală au o viaţă civilă şi morală asemănătoare cu cea pe care au avut-o în timpul vieţii şi mai ales ei au aceeaşi religie, pentru că aceasta este înrădăcinată în profunzimile fiinţei umane şi nimeni după moarte nu se poate sustrage ei, decât dacă el se află în bine prin adevăr şi în adevăr prin bine. Dar este mai dificil să sustragi poporul despre care vorbim acum religiei lui decât alte popoare, deoarece el nu este în bine prin adevăr şi încă şi mai puţin în adevăr prin bine, deoarece adevărurile lui nu sunt din Cuvânt, cu excepţia câtorva, pe care le-a falsificat aplicându-le guvernării sale şi de aceea nu mai are altceva decât un bine fals, deoarece aşa cum este adevărul, aşa devine şi binele. Aceste lucruri sunt spuse pentru a se şti că religia acestei naţiuni, în lumea spirituală, este identică cu cea din lumea materială.

Aceste lucruri fiind spuse, voi relata acum câteva aspecte despre religia şi viaţa celor de religie papală în lumea spirituală. Ei au un anumit consiliu, asemănător consiliului său consistoriului din Roma, în care se

adună episcopii lor şi se consultă în legătură cu diversele aspecte ale religiei lor, mai ales în legătura cu mijloacele de a-i ţine pe oamenii simpli într-o supunere oarbă şi de a-şi mări domeniile. Acest consiliu se află în partea de sud, aproape de regiunea estică, dar nici unul din cei care au fost papi sau cardinali în lume nu îndrăzneşte să intre acolo, pentru că asemănarea cu Divinitatea le stăpâneşte încă minţile, deoarece în lume îşi arogaseră puterea Domnului. De aceea, imediat ce ajung aici, ei sunt duşi deoparte şi aruncaţi alături de cei ca ei într-un deşert. Dar aceia dintre ei care au fost cinstiţi şi nu au uzurpat o asemenea putere, din credinţă, se află într-o cameră întunecată în spatele acestui consiliu. Mai este o adunare în partea de vest, aproape de regiunea nordică. Aici are loc introducerea în rai a credincioşilor de rând. Acolo există un număr de societăţi în care oamenii trăiesc diverse

Plăceri exterioare. În unele societăţi ei se joacă, în altele dansează, în altele îşi schimonosesc feţele în diverse expresii hilare şi vesele, în altele discută într-o manieră prietenoasă, în altele discută probleme civile, în altele probleme religioase, în alte societăţi vorbesc obscenităţi şi aşa mai departe. Ei acceptă una dintre aceste societăţi după cum doreşte fiecare şi o numesc rai, dar cu toţii, după ce au rămas acolo câteva ore, se plictisesc şi pleacă, pentru că acele plăceri sunt exterioare, şi nu eterne, Mai mult, în acest mod, mulţi renunţă să creadă în doctrina lor privind intrarea în rai.

În ceea ce priveşte religia lor personală, aceasta este la fel cu aceea din lume. Ca şi în lume, ea constă din slujbe religioase, care nu au loc în limba comună a spiritelor, ci într-una compusă din cuvinte înalte, care induc o sfinţenie exterioară şi evlavie şi sunt complet neinteligibile. Astfel ei adoră sfinţii şi îşi expun idolii la vedere, dar sfinţii lor nu se văd nicăieri, pentru că toţi cei care au vrut să fie veneraţi ca zeităţi, se află în iad. Ceilalţi care nu au vrut să fie veneraţi se află printre spiritele comune. Aceste lucruri prelaţii lor le ştiu, pentru că ei îi caută şi îi găsesc şi atunci când îi găsesc îi dispreţuiesc, dar ascund aceste lucruri poporului, pentru că sfinţii să continue să fie veneraţi ca zeităţi tutelare, iar preoţii înşişi, care conduc poporul, să fie veneraţi că domnii cerurilor. În acelaşi mod, ei ridică temple şi mănăstiri la fel cum făceau în lume, strâng bogăţii şi acumulează lucruri scumpe, pe care le ascund în pivniţe, pentru că există şi în lumea spirituală lucruri scumpe, la fel ca şi în cea materială, şi încă cu mult mai multe. La fel, ei trimit călugări să-i atragă pe păgâni la religia lor, pentru a-i supune legilor lor.

De obicei au turnuri de veghe ridicate în mijlocul adunărilor lor, de

unde se pot bucura de o vedere largă asupra regiunii înconjurătoare. Mai mult, prin diverse mijloace şi şiretlicuri, ei stabilesc contacte cu persoane din apropiere sau depărtare, asociind-se cu ele şi atrăgându-le de partea lor.

Aceasta este starea lor în general, dar în particular, mulţi prelaţi din acea regiune iau toată puterea de la Domnul şi pretind că este a lor şi pentru că fac acest lucru, nu recunosc existenta Divinităţii. Ei falsifică încă sfinţenia în exterior; dar această sfinţenie este profană, pentru că în interior nu există o recunoaştere a Divinităţii. De aceea ei comunică cu anumite societăţi din raiul cel mai de jos printr-o sfinţenie exterioară şi cu iadurile prin lipsa de credinţă interioară, astfel că ei aparţin ambelor. Din această cauză, mai ales, ei atrag spiritele bune şi simple şi le dau locuinţe lângă ei şi atrag, de asemenea, spirite rele şi le plasează în jurul societăţii în toate direcţiile, prin cei simpli fiind uniţi cu raiul, iar prin cei răi cu iadul. De aceea, ei pot realiza lucruri odioase care vin din iad, pentru că cei simpli şi buni care se află în cerurile de jos se uită numai la aparenţa de sfinţenie exterioară şi la sfânta lor adorare a Divinului în exterior, dar nu văd răutatea lor şi tocmai de aceea îi favorizează. Aceasta este de fapt, cea mai mare protecţie a lor dar, în timp, toţi renunţă chiar şi la sfinţenia exterioară şi atunci, fiind separaţi de rai, sunt aruncaţi în iad.

Din aceste lucruri, se poate vedea într-o anumită măsură care este starea în viaţa de apoi a celor care sunt din Babilon.

Dar sunt conştient de faptul că cei care se află în această lume şi nu au nici cea mai vagă idee despre starea omului după moarte, despre răi sau iad, sau au doar una găunoasă, se vor minuna de existenţa unor asemenea lucruri în lumea spirituală. Dar faptul că omul rămâne om după moarte, că trăieşte în comunităţi aşa cum trăia şi în lume, că locuieşte în case, că ascultă predici în temple, că îşi îndeplineşte îndatoririle şi vede lucruri în acea lume, asemănătoare celor din lumea pe care a părăsit-o, se poate vedea din tot ce s-a spus şi arătat în legătură cu lucrurile pe care le-am văzut şi auzit, în lucrarea despre rai şi iad.

57. Am vorbit cu câţiva din acest Babilon, în legătură cu cheile care credeau că i-au fost date lui Petru şi i-am întrebat dacă ei credeau că puterea Domnului asupra raiului şi iadului i-a fost transferată lui. Dar fiindcă acesta era fundamentul religiei lor, ei insistau cu vehemenţă asupra lui, spunând că nu era nici o îndoială în legătură cu acest lucru, pentru că a fost

Spus explicit. Dar când i-am întrebat dacă ştiau că în fiecare expresie din Cuvânt se află un sens spiritual, care este sensul Cuvântului

în ceruri, ei au spus la început că nu ştiau, dar după aceea au spus că vor întreba. Întrebând, au fost instruiţi că există un sens spiritual în fiecare expresie din Cuvânt, care este diferit de sensul literei, aşa cum spiritualul diferă de material şi ei au fost astfel instruiţi că nici o persoană numită în Cuvânt nu are nume în ceruri şi că acolo se înţelege ceva spiritual în loc. În final, ei au fost informaţi că în Cuvânt prin „Petru" se înţelege adevărul credinţei bisericii, prin binele iubirii şi acelaşi lucru se înţelege prin „piatră", care este numită acolo Petru, pentru că se spune:

Tu eşti Petru şi pe această piatră voi zidi biserica Mea. (Mat. 16:18)

Acest lucru nu înseamnă că toată puterea i-a fost dată lui Petru, ci că a fost dată adevărului prin bine, pentru că în ceruri toată puterea aparţine adevărului prin bine, sau binelui prin adevăr. Şi de vreme ce tot binele şi tot adevărul sunt de la Domnul şi nimic de la oameni, toată puterea este a Domnului. Când au auzit acest lucru, ei au răspuns indignaţi că doreau să ştie dacă există un sens spiritual în acele cuvinte, şi de aceea le-a fost dat Cuvântul din ceruri, în care sensul natural nu există, ci doar cel spiritual, pentru că el este pentru îngeri, care sunt spirite. Se poate vedea că există un astfel de Cuvânt în ceruri, în cartea despre rai şi iad (259261). Şi când au citit aceste lucruri, au văzut clar că nu Petru este numit acolo, ci adevărul care provine din bine, care este de la Domnul. Văzând acestea, ei l-au aruncat furioşi (Cuvântul - n.t.) şi aproape l-ar fi rupt bucăţele cu dinţii, dacă în acel moment n-ar fi fost luat de acolo. Astfel ei s-au convins, deşi n-ar fi vrut să fie convinşi, că numai Domnul are puterea şi cu nici un chip ea nu poate aparţine omului, pentru că este putere divină.

58. Unde au fost locuinţele lor în lumea spirituală până acum? S-a spus mai sus (48), că toate popoarele din lumea spirituală au fost văzute după cum urmează: în mijloc apăreau cei reformaţi, în jurul lor cei de religie papală, mahomedanii în spatele lor şi în cele din urmă, păgânii de diverse naţionalităţi. De aici se poate vedea că romano-catolicii formau cercul cel mai apropiat de reformaţii care se aflau în mijloc. Motivul este că cei care se află în lumina adevărului din Cuvânt se află în centru, iar cei care sunt în lumina adevărului din Cuvânt sunt de asemenea în lumina raiului, pentru că lumina raiului vine de la adevărul Divin şi el se află în Cuvânt. Că lumina cerului provine de la adevărul Divin, se poate vedea în lucrarea despre rai şi iad (126-140). Adevărul divin *(Raiul şi Iadul* 303-310) şi Lumina se răspândesc de la centru către periferie şi iluminează. Papistăşii se află cel mai aproape de centru, pentru că ei au Cuvântul, care este de asemenea citit de cei din ordinul ecleziastic, dar nu şi de popor. De aceea cei de religie papală au obţinut în lumea spirituală

locuinţe în jurul celor care se află în lumina adevărului din Cuvânt.

Modul lor de a trăi, înainte că locuinţele lor să fie în întregime distruse şi pustiite, va fi relatat în cele ce urmează. Cei mai mulţi dintre ei locuiau la sud şi vest; doar unii în nord şi est. În sud locuiau aceia care se aflaseră mult deasupra celorlalţi în lume şi erau ferm stabiliţi în religia lor. Mulţi nobili şi bogaţi locuiau de asemenea acolo. Nu locuiau însă pe pământ, ci sub el, de teama hoţilor şi aveau paznici la intrare. Acolo se afla şi un mare oraş, care se întindea aproape pe toată distanţa de la est la vest şi intra şi în porţiunea de vest, situat foarte aproape de centrul unde se aflau reformaţii. Miriade de oameni sau spirite locuiau în acel oraş. Era plin de temple şi mănăstiri. Clericii duceau înăuntru tot felul de lucruri preţioase pe care aveau dreptul, prin diverse vicleşuguri, să le adune acolo şi le depozitau în celule şi cripte subterane, care erau atât de bine create, încât nimeni în afara lor nu putea intra acolo, deoarece erau dispuse sub forma unui labirint. În comorile adunate acolo, convinşi fiind că nu vor putea fi niciodată distruse, se aflau şi inimile lor. Când am văzut acele cripte am fost uimit cu câtă artă fuseseră construite şi lărgite la nesfârşit. Mulţi dintre cei care făcuseră parte din societatea lui Iisus se aflau acolo şi cultivau relaţii amicale cu bogaţii care locuiau în împrejurimi. Către est, în acel loc, se afla consiliul unde se consultau în legătură cu extinderea domeniilor lor şi cu mijloacele de a-i ţine pe oameni într-o supunere oarbă (56). Acestea se referă

La locuinţele lor din partea sudică. În nord locuiau cei care nu excelaseră prea mult în lume şi erau mai puţin convinşi de religia lor, pentru că ei nu aveau capacitatea de a discerne şi deci credeau orbeşte. Nu erau atât de mulţi ca cei din sud. Majoritatea se aflau într-un oraş mare care se întindea în lungime din latura estică spre vest, intrând puţin în porţiunea vestică, în extremitatea estică erau mulţi aparţinând diverselor religii şi câţiva reformaţi. Dincolo de oraş, în acea zonă, erau câteva locuri ocupate de papistaşi. În est locuiau cei cărora le-a plăcut foarte mult să domnească în lume şi cei cărora le plăcuse, de asemenea, lumina lumii. Acolo, ei se aflau pe munţi, dar numai pe partea cu faţa spre nord, nu se afla nici unul pe partea ce dădea spre sud. Pe latura nordică era un munte în vârful căruia puseseră pe cineva lipsit de înţelepciune, pe care, prin comunicarea gândurilor, care este cunoscută în lumea spirituală, dar nu şi în cea materială, îl puteau inspira să comande orice doreau ei. Şi spuneau că el era Dumnezeul cerurilor, care apăruse sub o formă umană şi astfel îl venerau ca pe Dumnezeu. Ei făceau acest lucru deoarece oamenii voiau să renunţe la adorarea idolilor şi de aceea au născocit acest lucru ca un

mijloc de a-i supune în continuare. Despre acest munte se vorbeşte în Isaia 14:13 ca fiind „muntele adunării de la capătul miază-noaptei", iar cei de pe munte sunt desemnaţi ca „Lucifer" (Isaia. 14:12), pentru că aceia dintre babilonieni care locuiau în est aveau mai multă lumină decât alţii, lumină pe care de asemenea o pregăteau pentru ei înşişi prin şiretlicuri. Erau acolo şi unii care construiau un turn ce trebuia să ajungă chiar până la cer, unde se află îngerii, dar aceasta era numai una din intrigile lor. În lumea spirituală, intrigile sunt prezentate celor care se află la distantă, prin faptul că prezintă despre ei multe lucruri care nu sunt reale. Acesta este un lucru obişnuit aici. Prin aceste aparenţe mi s-a arătat ce însemna de fapt:

Turnul al cărui vârf să atingă cerul, din cetatea numită Babei. (Gen. 11:4-9)

Atât voi spune despre locuinţele celor din est. La vest, în faţă, locuiau aceia care trăiseră în vremurile întunecate, mai ales ascunşi, generaţii după generaţii, întregul ţinut din faţă care dădea spre nord, fusese excavat şi umplut cu mănăstiri. În ele, intrarea se făcea prin pivniţe acoperite, prin care intrau şi ieşeau. Vorbeau rareori cu cei din epocile următoare. Pe vremea lor nu existau dispute în legătură cu reformaţii şi beneficiau deci de mai puţine înşelătorii şi răutate, ură şi răzbunare. În regiunea de vest, în spatele acelui ţinut, erau mulţi munţi, pe care locuiau cei mai răi din acel popor, care în inima lor negau existenţa Divinităţii, dar îşi mărturiseau credinţa în El prin vorbe şi Îl adorau prin gesturi mai pline de devoţiune decât alţii. Cei care se aflau acolo născoceau metode abjecte pentru a-i ţine pe oamenii simpli sub jugul stăpânirii lor şi de asemenea pentru a-i forţa pe alţii să se supună guvernării lor. Nu-mi este permis să prezint aceste metode deoarece sunt prea cumplite. În general sunt aşa cum sunt descrise în lucrarea *Raiul şi Iadul* (580). Munţii în care locuiesc aceştia sunt numiţi în Apocalipsă „cei şapte munţi" şi cei care se află acolo sunt descrişi de femeia aşezată pe o fiară de culoare stacojie:

Şi am văzut o femeie, şezând pe o fiară de culoare stacojie, plină cu nume de hulă, şi avea şapte capete şi zece coarne... pe frunte purta scris un nume, o taină: „Babilonul cel mare, mama târfelor şi spurcăciunilor pământului". Cele şapte capete sunt şapte munţi, pe care şedea femeia. (Apoc. 17:3,5,9)

Prin „femeie", în sens lăuntric, este numită biserica, dar aici în sensul opus, de religie profanată, prin „fiară de culoare stacojie", profanarea iubirii cereşti, prin „cei şapte munţi" partea profanată a guvernării. Atât despre locuinţele lor din vest. Motivul pentru care toţi locuiesc acolo separaţi pe diverse regiuni se datorează faptului că în

lumea spirituală fiecare este dus în acea zonă şi în acea parte din ea, care corespunde sentimentelor şi iubirii sale şi nu în alt loc. În legătură cu aceste lucruri consultaţi lucrarea despre rai şi iad, în care se vorbeşte despre cele patru regiuni ale raiului (141-153). În general, toate discuţiile despre rasa babiloniană conduc aici, că ei vor să domine, nu numai asupra cerului, ci şi asupra întregului pământ şi astfel să stăpânească şi cerul şi pământul, obţinându-l pe unul cu ajutorul celuilalt.

Pentru a realiza acest lucru, ei inventează şi fabrică tot timpul statui şi doctrine noi. Ei încearcă acelaşi lucru şi în viaţa de apoi aşa cum au făcut în lume, pentru că, după moarte, fiecare este la fel cum era în lume, mai ales în ceea ce priveşte religia sa.

Mi s-a permis să aud câţiva preoţi consultându-se în legătură cu o doctrină, care urma să devină lege pentru popor. Ea era alcătuită din mai multe articole, dar toate aveau acelaşi scop, ca ei să obţină stăpânirea asupra cerurilor şi pământului şi să aibă toată puterea pentru ei, iar Domnului să nu-I rămână nimic. Acestea au fost ulterior citite oamenilor şi atunci s-a auzit o voce din ceruri care spunea că ele fuseseră dictate din iadurile cele mai de jos, deşi auditoriul nu ştia acest lucru. Acest lucru s-a confirmat imediat după cum urmează: o hoardă de diavoli din acel iad, foarte negri şi înfricoşători, au urcat şi au smuls acele doctrine de la ei, nu cu mâinile, ci cu dinţii şi le-au luat înapoi în iad. Oamenii care au văzut aceste lucruri au încremenit de groază.

59. De ce au fost toleraţi acolo, până în ziua Judecării de Apoi? Motivul a fost că, în conformitate cu ordinea divină, toţi cei care pot fi păstraţi sunt păstraţi, până ce nu mai pot fi lăsaţi printre cei buni. De aceea sunt păstraţi toţi cei care pot să îndemne la o viaţă spirituală în aspectele ei exterioare şi o pot prezenta într-o perspectivă morală, ca şi cum ei ar trăi-o, indiferent cum ar fi ei în interior în ceea ce priveşte credinţa şi iubirea. De asemenea, sunt păstraţi toţi cei care afişează o sfinţenie exterioară, chiar dacă ea nu este şi interioară. Aşa erau mulţi din acel popor, pentru că ei puteau vorbi cu pioşenie oamenilor de rând şi îl puteau adora pe Domnul într-un mod plin de sfinţenie, pentru a implanta religia în minţile lor şi a-i face să se gândească astfel la rai şi la iad şi îi puteau determina să facă bine predicând despre miracole. Astfel ei au condus pe mulţi către o viaţă virtuoasă şi astfel pe calea către rai. În acest mod, mulţi din acea religie au fost salvaţi, dar puţini dintre conducătorii lor. Pentru că asta vrea să spună Domnul prin cuvintele:

Păziţi-vă de prooroci mincinoşi. Ei vin la noi îmbrăcaţi în haine de oi, dar pe dinăuntru sunt nişte lupi răpitori. (Mat. 7:15)

Prin „prooroci", în sensul lăuntric al Cuvântului, sunt descrişi cei care predică adevărul şi prin el conduc către bine; iar prin „prooroci mincinoşi", cei care predică falsitatea şi seduc cu ajutorul ei. Ei sunt precum cărturarii şi fariseii care sunt descrişi de Domnul prin aceste cuvinte:

... *şed pe scaunul lui Moise. Deci toate lucrurile, pe cari vă spun ei să le păziţi, păziţi-le şi faceţi-le; dar după faptele lor să nu faceţi căci ei zic, dar nu fac. Toate faptele le fac ca să fie văzuţi de oameni. Voi închideţi oamenilor împărăţia cerurilor; nici voi nu intraţi în ea şi nici pe cei ce vor să intre, nu-i lăsaţi să intre... Voi mâncaţi casele văduvelor, în timp ce, de ochii lumii, faceţi rugăciuni lungi... Vai de voi, făţarnicilor. Pentru că voi curăţiţi partea de afară a paharului şi a blidului, dar înlăuntru sunt pline de răpire şi necumpătare. Curăţaţi întâi partea dinlăuntru a paharului şi a blidului, pentru ca şi partea de afară să fie curată... voi sunteţi ca mormintele văruite, cari pe dinafară se arată frumoase, iar pe dinăuntru sunt pline de oasele morţilor. Tot aşa şi voi, pe dinafară vă arătaţi neprihăniţi oamenilor, dar pe dinlăuntru sunteţi plini de făţărnicie şi de fărădelege.* (Mat. 23:1-28)

Un alt motiv pentru care au fost toleraţi este că orice om după moarte continuă să aibă principiile religioase pe care le-a avut în lume şi acestea îi sunt prezentate primele în viaţa de apoi. Dar în ceea ce priveşte acest popor, principiul religios a fost implantat de către cei care preferau să vorbească despre sanctitate şi se prefăceau prin gesturi pline de sfinţenie şi, mai mult, îi făceau pe oameni să creadă că puteau fi salvaţi prin intermediul lor. De aceea, au fost şi ei îndepărtaţi, dar păstraţi printre cei asemenea lor. Dar adevăratul motiv este că toţi sunt păstraţi de la o judecată la alta dacă duc în exterior o viaţă spirituală şi îndeamnă către o viaţă pioasă şi sfântă în interior, prin care cei simpli să poată fi instruiţi şi ghidaţi, pentru că cei simpli în credinţă şi iubire nu privesc mai departe de ceea ce este exterior şi este vizibil în

Faţa lor. De aceea au fost cu toţii toleraţi de la începutul bisericii creştine până în ziua judecăţii.

S-a arătat mai sus faptul că Judecata de Apoi a avut deja loc de două ori şi că acum are loc pentru a treia oară. Toţi aceştia au format „cerul dintâi"; ei sunt numiţi în Apocalipsă (Apoc. 20:5,6) „cei ce nu au parte de prima înviere". Dar deoarece ei erau cum i-am descris mai sus, acel cer a fost distrus şi astfel cei care au avut parte de a doua înviere au fost salvaţi. Dar ar trebui să se ştie că au fost păstraţi doar cei care au suportat să fie limitaţi de legi civile şi spirituale, fiind capabili să trăiască împreună într-o societate; dar cei care n-au suportat să se supună acelor

legi, nu au fost păstraţi şi au fost aruncaţi în iad cu mult înaintea Judecăţii de Apoi, pentru că societăţile sunt în mod continuu curăţate şi purificate de asemenea indivizi. De aceea, cei care au dus o viaţă plină de răutate, care i-au amăgit pe oamenii simpli să facă lucruri rele şi au săvârşit fapte abominabile, precum spiritele din iaduri (consultaţi lucrarea *Raiul şi Iadul,* 580), au fost alungaţi din aceste societăţi. La fel, cei care sunt buni în interior sunt îndepărtaţi din aceste societăţi, pentru a nu fi contaminaţi de cei care sunt răi în interior, pentru că cei buni văd ceea ce este în interior şi de aceea nu acordă atenţie exteriorului, decât în măsura în care acesta concordă cu interiorul. Aceştia sunt trimişi în locuri de instruire, în legătură cu care consultaţi lucrarea despre rai şi iad (512-520) şi sunt duşi atunci în rai, pentru că „cerul dintâi" este format din ei şi ei sunt cei despre care se spune că „au avut parte de prima înviere". Aceste lucruri sunt spuse pentru a se şti de ce atât de mulţi oameni de religie papală au fost toleraţi şi păstraţi până în ziua Judecăţii de Apoi.

60. Iată cum au fost aceştia distruşi şi locuinţele lor pustiite. Voi relata despre aceste lucruri în câteva cuvinte, dar voi spune mai multe în cartea despre explicarea Apocalipsei. Nu poate şti nimeni că Babilonul despre care se vorbeşte acolo a fost distrus, în afară de cel care l-a văzut. Mie mi s-a permis să văd cum Judecata de Apoi s-a înfăptuit pentru toţi şi mai ales pentru cei din Babilon. De aceea o voi putea descrie aici. De asemenea, mie mi s-a revelat, în principal pentru a descrie lumii, că toate lucrurile prezise în Apocalipsă sunt divin inspirate şi că Apocalipsă este o carte profetică din Cuvânt. Pentru că dacă aceste lucruri şi sensul lor lăuntric care se află în orice expresie, n-ar fi fost revelate lumii, aşa cum este şi în fiecare expresie din Proorocii Vechiului Testament, această carte ar putea fi respinsă, datorită faptului că n-ar fi înţeleasă. Aceasta ar produce o asemenea necredinţă, încât lucrurile spuse acolo n-ar fi considerate demne de încredere, la fel ca şi faptul că ar veni vreo Judecată de Apoi, iar cei din Babilon s-ar întări în această lipsă de credinţă mai mult decât alţii. Pentru ca aceste lucruri să nu se producă, a fost voinţa Domnului ca eu să văd toate acestea. Dar tot ce am văzut în legătură cu Judecată de Apoi realizată asupra celor din Babilon, sau cu distrugerea Babilonului, nu poate fi spus aici, deoarece numai aceste lucruri ar fi suficiente pentru a umple o carte întreagă. De aceea voi relata numai anumite lucruri generale, păstrând detaliile pentru cartea despre explicarea Apocalipsei. Având în vedere că poporul babilonian s-a stabilit şi extins în mai multe ţinuturi din lumea spirituală şi a format societăţi în acele regiuni (cum s-a arătat mai sus, în paragraful 58), voi descrie modul cum au fost ei distruşi separat în fiecare regiune.

61. Distrugerea este ulterioară cercetării păcatelor, pentru că aceasta se realizează întotdeauna prima. Ea reprezintă actul de a cerceta cum sunt oamenii şi mai mult, separarea binelui de rău. Cei buni sunt îndepărtaţi, iar cei răi sunt lăsaţi acolo. După ce aceste lucruri au fost realizate, au fost cutremure mari, de unde ei şi-au dat seama că Judecata de Apoi era aproape şi au început cu toţii să tremure. Apoi cei care locuiau în regiunea sudică şi în special în marele oraş de acolo (vezi 58), au fost văzuţi alergând încolo şi-ncoace, unii având intenţia să fugă, unii să se ascundă în cripte, alţii în celulele şi pivniţele în care-şi aveau comorile, din care unii încă mai luau tot ce puteau duce. După cutremure a izbucnit de sub pământ o lavă clocotindă, care a distrus tot ce se afla în acel oraş şi în regiunea din jur. După acesta izbucnire a venit un vânt puternic dinspre est, care a pustiit, scuturat şi răsturnat totul din temelii şi

Apoi toţi cei care se aflau acolo au fost scoşi de peste tot, din toate ascunzătorile lor şi aruncaţi într-o mare cu ape negre. Un număr foarte mare de oameni au fost astfel aruncaţi acolo. Apoi din întreaga regiune s-a ridicat un fum, ca după un mare incendiu şi în final un praf gros, care a fost purtat de vântul de est către mare şi împrăştiat deasupra ei, fiindcă toate comorile lor au fost transformate în praf, împreună cu toate acele lucruri pe care le numeau sfinte întrucât erau ale lor. Acest praf a fost aruncat peste mare, pentru că acest praf reprezenta ceea ce este blestemat. În cele din urmă, un întuneric s-a întins deasupra întregului ţinut, care a apărut, având formă unui şacal, semn că întregul oraş şi ţinut s-au transformat într-un pustiu. Şacalul a apărut deoarece „şacalii" reprezintă falsitatea unei asemenea religii, iar „vizuina şacalilor" pustiul de după distrugerea ei; ca în Ieremia 9:11, 10:22, 49:33; Maleahi 1:3. Am mai văzut că unii aveau o piatră de moară în jurul mâinii stângi, ceea ce reprezenta faptul că ei au confirmat că dogmele lor false pe care le susţineau erau din Cuvânt. Semnificaţia pietrei de moară este clară, fiind desemnată de aceste cuvinte din Apocalipsă:

Atunci un înger a ridicat de jos o piatră ca o mare piatră de moară, a aruncat-o în mare, şi a zis: Cu aşa repeziciune va fi aruncat Babilonul, cetatea cea mare şi nu va mai fi găsit! (Apoc. 18:21)

Dar cei care erau în consiliul care se afla de asemenea în acea regiune, dar mai înspre est, în care se sfătuiau cu privire la modalităţile de a-şi extinde stăpânirea şi de a-i ţine pe oameni în ignoranţă şi astfel în supunere oarbă (vezi 58), nu au fost aruncaţi în marea cea neagră, ci într-o prăpastie lungă şi adâncă ce s-a deschis sub ei şi în jurul lor. Astfel s-a realizat Judecata de Apoi asupra celor din regiunea de la miazăzi. Iar

asupra celor de la apus şi asupra celor de la miazănoapte, unde se afla celălalt mare oraş, ea s-a realizat după cum urmează. După cutremure mari, care au crăpat tot ce se afla în acele regiuni până-n temelii -acestea sunt cutremurele despre care se vorbeşte în Cuvânt (Mat. 24:7, Luca 21:11, Apoc. 6.12; 8:5; 11:13; 16:18, şi în profeţiile Vechiului Testament), care nu sunt nişte cutremure din această lume - a venit un vânt din est, dinspre regiunea de miazăzi, îndreptându-se către miazănoapte prin partea de vest şi a pustiit întreaga zonă. Mai întâi a pustiit acea parte din faţa ţinutului de vest, unde trăiau ascunşi oamenii din epocile întunecate, apoi marele oraş, care se întindea din acea regiune prin nord către est. Din aceste zone pustiite au fost scoase la vedere toate lucrurile. Pentru că acolo nu erau atât de multe bogăţii, nu a izbucnit nici un foc de pucioasă care să le mistuiască, ci toate au fost distruse şi în final transformate în fum. Pentru că vântul de est a continuat să bată cu putere, el a răsturnat, a distrus şi a măturat tot. Un număr foarte mare de călugări şi oameni simpli au fost scoşi afară. Unii au fost aruncaţi în marea cea neagră, în acea parte care dădea spre vest, alţii în marea prăpastie de la miazăzi, descrisă mai sus, alţii în prăpastia de la vest, iar alţii în iadurile păgânilor, pentru că o parte dintre cei care trăiseră în vremurile de demult erau idolatri ca şi păgânii. Am văzut de asemenea un fum ridicându-se din acea regiune şi îndreptându-se spre mare. Deasupra ei s-a oprit, formând o crustă neagră, pentru că acea parte din mare în care au fost aruncaţi, s-a acoperit cu praf şi fum (ceea ce mai rămăsese din locuinţele şi bogăţiile lor). Tocmai de aceea, acea mare nu mai este vizibilă, iar în locul ei este ceva ca un sol negru, sub care se află iadul lor.

Asupra celor din mănăstirile din est (58), judecata s-a realizat astfel: munţii s-au scufundat în adâncuri şi toţi cei care se aflau pe ei au fost înghiţiţi, iar cel pe care îl puseseră pe unul din munţi şi pe care îl numiseră Dumnezeu, s-a făcut mai întâi negru, apoi incandescent şi a fost aruncat împreună cu ei în iad, deoarece călugării din diverse ordine care se aflau pe acei munţi spuneau că el este Dumnezeu iar ei sunt Hristos şi oriunde mergeau, duceau cu ei convingerea abominabilă că ei erau Hristos. În final s-a realizat judecata asupra celor care locuiau mai departe în regiunea vestică, în munţii de acolo, despre care este vorba în cuvintele: „femeia aşezată pe fiară de culoare stacojie care avea şapte capete care sunt şapte munţi", despre care s-a vorbit şi mai sus (58). Am văzut şi munţii lor, unii fiind deschişi în mijloc şi acolo formându-se o prăpastie imensă care se rotea în sus în spirală şi în ea au fost aruncaţi

Cei de pe munţi. Alţi munţi au fost smulşi din temelii şi întorşi cu

vârful în jos, astfel că acesta a devenit baza, iar cei care se aflau la câmpie au fost inundaţi ca de un potop şi acoperiţi de ape. Cei din alte regiuni care se aflau printre ei au fost aruncaţi în abisuri. Cele relatate aici sunt doar o mică parte din tot ceea ce am văzut; mai multe vor fi spuse în cartea despre explicarea Apocalipsei. Ele s-au realizat şi s-au împlinit la începutul anului 1757. În ceea ce priveşte prăpăstiile în care au fost aruncaţi cu toţii, cu excepţia celor care au fost aruncaţi în mare, erau multe dintre acestea. Patru dintre ele mi s-au arătat, una mare în partea de sud, mai către est, alta în regiunea de vest, către sud, a treia în regiunea de vest, către nord şi a patra mai departe pe latura dintre vest şi nord. Prăpăstiile şi marea sunt iadurile lor. Acestea le-am văzut, dar mai sunt şi multe altele, pe care nu le-am văzut; pentru că iadurile poporului babilonian sunt diferite în funcţie de diversele profanări ale lucrurilor spirituale şi anume ale binelui şi adevărului.

62. Astfel lumea spirituală era purificată acum de asemenea spirite şi îngerii s-au bucurat că au fost eliberaţi de ei, pentru că cei din Babilon au infestat şi sedus pe oricine au putut şi acolo mai mult decât în lume, pentru că şiretenia lor este mai perfidă acolo, deoarece sunt spirite. Aceasta este posibil pentru că în spiritul fiecăruia se ascunde întreaga răutate, de vreme ce spiritul este cel care gândeşte, vrea, intenţionează şi complotează. Mulţi dintre ei au fost cercetaţi şi s-a descoperit că ei nu credeau în nimic şi că dorinţa mârşavă de a-i seduce pe cei bogaţi de dragul bogăţiilor, iar pe cei săraci de dragul puterii, era înrădăcinată în mintea lor şi pentru acest ţel ei îi ţineau pe toţi în cea mai neagră ignoranţă, blocându-le astfel drumul spre lumină şi deci spre ceruri. Într-adevăr, drumul spre lumină şi ceruri este blocat atunci când cunoaşterea lucrurilor spirituale este acoperită de idolatrii şi atunci când Cuvântul este falsificat, slăbit şi îndepărtat.

63. Cei care erau în adevăr prin bine au fost păstraţi. Aceia din naţiunea papală care trăiau în pioşenie şi erau în bine, dar nu şi în adevăr, dar totuşi doreau să cunoască adevărul, au fost luaţi şi duşi într-o regiune, în faţa zonei de vest, aproape de partea de miazănoapte şi li s-au dat locuinţe şi s-au format societăţi şi apoi li s-au trimis preoţi şi au fost instruiţi despre Cuvânt. Fiind instruiţi, aceştia sunt acceptaţi în rai.

64. Iată starea celor care vin aici de pe pământ. De vreme ce Judecata de Apoi s-a realizat deja şi cu ajutorul ei toate lucrurile au fost puse în ordine de Domnul şi de vreme ce toţi cei care sunt buni în interior sunt luaţi în ceruri, iar cei care sunt răi în interior sunt aruncaţi în iad, nu li s-a permis să formeze societăţi sub rai şi deasupra iadului şi nici să aibă ceva în comun unii cu alţii şi imediat ce ajung aici, după moarte, ei sunt

toţi separaţi şi după ce petrec puţin timp în lumea spiritelor, ei sunt duşi fiecare la locurile lor. De aceea, cei care profanează lucrurile sfinte, adică cei care pretind că au puterea de a deschide şi închide cerurile şi de a ierta păcatele, care sunt puteri ce aparţin numai Domnului şi cei care fac ca bulele papale să fie sinonime Cuvântului şi au ca scop stăpânirea, sunt duşi imediat în marea cea neagră, sau în prăpăstii, unde sunt iadurile profanatorilor. Mi s-a spus din rai că aceia care sunt astfel, nu se interesează deloc de viaţa de după moarte, pentru că ei o neagă în inima lor, ci le pasă numai de viaţa în lume şi nu ţin deloc cont de soarta lor de după moarte, care totuşi durează o eternitate, ci râd de ea, ca şi cum ar fi un nimic.

X. CERUL DINTÂI ŞI DISTRUGEREA LUI

65. În Apocalipsă se spune:

Am văzut un scaun de domnie mare şi alb şi pe Cel ce şedea pe el. Pământul şi cerul au fugit dinaintea Lui şi nu s-a mai găsit loc pentru ele. (Apoc. 20:11) Şi mai apoi:

Am văzut un cer nou şi un pământ nou; pentru că cerul dintâi şi pământul dintâi pieriseră. (Apoc. 21:1)

Că printr-un „cer nou şi un pământ nou" şi prin dispariţia cerului şi a pământului dintâi nu se înţelege cerul vizibil şi pământul pe care locuim, ci un cer angelic şi o biserică, s-a arătat mai sus. Cuvântul este în esenţă spiritual şi de aceea vorbeşte despre lucruri spirituale, iar lucrurile cerului şi ale bisericii sunt spirituale. Acestea sunt exprimate prin lucruri naturale în sensul literei, pentru că lucrurile naturale servesc drept bază pentru cele spirituale şi fără o asemenea bază, Cuvântul n-ar fi o lucrare divină, pentru că n-ar fi completă, pentru că naturalul, care este ultimul în ordinea divină, completează şi face ca interiorul, care este spiritual şi celest, să se sprijine pe el, ca o casă pe fundaţia sa. Acum, deoarece oamenii au privit lucrurile din Cuvânt dintr-o perspectivă materială şi nu spirituală, prin „cerul şi pământul" care sunt menţionate aici şi în alte părţi, ei nu au înţeles altceva decât cerul şi pământul care există în lumea naturală. De aceea, toţi se aşteaptă la dispariţia şi distrugerea acestora şi de asemenea la crearea altora noi. Şi pentru a nu aştepta în van ca acest lucru să se producă la infinit, a fost deschis sensul spiritual al Cuvântului, astfel încât să se ştie ce se înţelege prin multe lucruri din Cuvânt, care, atunci când sunt privite din punct de vedere material, nu sunt înţelese şi, în acelaşi timp, ce se înţelege prin „cerul şi pământul" care vor pieri.

66. Dar înainte de a arăta ce se înţelege prin „cerul dintâi şi pământul dintâi", ar trebui să se ştie că prin „cerul dintâi" nu se înţelege

cerul format din cei care au devenit îngeri de la prima creare a acestei lumi până acum, pentru că acel cer încă există şi va exista în eternitate. Toţi cei care intră în rai se află sub protecţia Domnului şi cel care a fost o dată primit de Domnul, nu poate fi niciodată smuls de lângă El. Dar prin „cerul dintâi" se înţelege cerul care a fost format din alţi oameni şi nu din cei care au devenit îngeri, ci în majoritate din cei care nu au putut deveni îngeri. Cine sunt ei şi care este starea lor, va fi relatat în paginile următoare. Acesta este cerul despre care se spune că „a pierit". Era numit cer pentru că cei care locuiau în el trăiau pe înălţimi, formând societăţi pe stânci, în munţi şi trăiau plăceri similare celor fizice, dar nici una spirituală. De altfel, mulţi dintre cei care *vin* în lumea spirituală de pe pământ cred că sunt în rai atunci când se află pe înălţimi şi că trăiesc fericirea cerească atunci când trăiesc delicii aşa cum aveau în lume. Din această cauză acesta nu a fost numit cer, ci a fost numit „cerul dintâi care a pierit".

67. Mai trebuie să se ştie că acest prim cer care a fost numit „dintâi", nu era format din cei care au trăit înainte de venirea Domnului în lume, ci toţi erau dintre cei care au trăit după venirea Lui, pentru că după cum s-a arătat mai sus (33-38), o Judecată de Apoi se realizează la sfârşitul fiecărei biserici şi cerul dinainte este distrus şi un nou cer este creat şi format. Toţi cei care duseseră o viaţă exterioară morală, plină de pioşenie şi sfinţenie, chiar dacă aceasta nu era şi interioară, au fost toleraţi de la începutul şi până la sfârşitul bisericii, cu condiţia ca interiorul care aparţine gândurilor şi intenţiilor lor, să fie ţinut sub control de legile civile şi morale ale societăţii. Dar la sfârşitul bisericii interiorul lor este dezvăluit şi judecata se realizează şi asupra lor. De aceea Judecata de Apoi s-a realizat asupra locuitorilor acestei planete de două ori înainte şi acum pentru a treia oară (46). Astfel, de două ori au trecut cerul şi pământul dinainte şi un nou cer şi pământ au fost create, pentru că cerul şi pământul reprezintă biserica în ambele lumi, după cum s-a arătat mai sus (1-5). De aceea, este clar că „noul cer şi noul pământ" menţionate de proorocii Vechiului Testament, nu sunt acel „noul cer şi noul pământ" din Apocalipsă, iar cele dintâi au fost create de Domnul pe când se afla în lume, iar acestea din urmă au fost create de El acum. În ceea ce priveşte proorocirile din Vechiul Testament, stă scris:

Căci iată, eu fac ceruri noi şi un pământ nou, aşa că nimeni nu-şi va mai aduce aminte de lucrurile trecute, şi nimănui nu-i vor mai veni în minte. (Isaia. 65:17) Sau, în alt loc:

Cerurile cele noi şi pământul cel nou pe cari le voi face. (Isaia. 66:22) Mai sunt de asemenea şi cele scrise în Daniel.

68. Deoarece în acest capitol vorbim despre cerul dintâi care a trecut şi deoarece nimeni nu ştie nimic despre el, îl voi descrie detaliat.

I. Din cine era format cerul dintâi.

II. Cum era el.

III. Cum a pierit.

69. Iată din cine era format cerul dintâi. Cerul dintâi era format din cei asupra cărora s-a realizat Judecata de Apoi, pentru că ea nu s-a realizat asupra celor din iad, nici asupra celor din rai, nici asupra celor din lumea spiritelor (în legătură cu acest lucru consultaţi lucrarea *Raiul şi Iadul* 421-520), nici asupra vreunui om care încă trăia, ci numai asupra celor ca-re-şi construiseră aparenţa unui rai, din care cea mai mare parte se aflau pe stânci şi în munţi. Aceştia erau de asemenea cei pe care Domnul i-a numit „capre" şi pe care i-a aşezat la stânga (Mat. 25:32,33). De aici se poate vedea că cerul dintâi nu era format doar din creştini, ci şi din mahomedani şi păgâni, care-şi creaseră asemenea ceruri în regiunile lor. Cum erau ei voi spune în câteva cuvinte. Ei erau aceia care în lume trăiseră într-o sfinţenie exterioară şi nu interioară, care erau drepţi şi sinceri datorită legilor morale şi civice şi nu datorită legilor divine, deci erau oameni materialişti, nu spirituali. Respectau doctrinele bisericii şi erau capabili să le predice, deşi nu duceau o viaţă conformă cu acestea; de asemenea, aveau diverse funcţii şi realizau anumite practici, dar nu de dragul acestora. Aceştia şi toţi cei care erau ca ei, din toată lumea şi care au trăit după venirea Domnului, au format „cerul dintâi". De aceea era acest cer aşa cum este lumea şi biserică de pe pământ, unde sunt oameni care fac bine nu de dragul binelui, ci din cauză că se tem de legi, sau că îşi vor pierde reputaţia, onoarea sau câştigurile. Cei care fac bine numai în acest scop, nu se tem de Dumnezeu, ci de oameni şi nu au conştiinţă. În cerul dintâi al reformaţilor, o mare parte din ei credeau că omul este salvat doar prin credinţă şi nu duseseră o viaţă de credinţă, adică de iubire. Acestora le plăcea mai mult să fie văzuţi de alţi oameni, în toţi aceştia, atât timp cât erau împreună, interiorul era închis astfel încât să nu poată fi văzut, dar când s-a realizat Judecata de Apoi, interiorul lor a fost deschis. Şi atunci s-a văzut că înăuntru ei erau obsedaţi de tot felul de neadevăruri şi răutăţi şi că erau împotriva Divinului şi că se aflau de fapt în iad. Imediat după moarte, fiecare fiinţă umană se îndreaptă către locul în care se află cei asemenea ei: cei buni către cei asemenea lor din rai, iar cei răi către cei asemenea lor din iad. Totuşi acest lucru nu se produce înainte ca ceea ce este în interiorul lor să fie dezvăluit. Între timp, ei se pot alătura celor asemenea lor în ceea ce priveşte aspectele exterioare.

Dar trebuie să se ştie că cei care erau buni în interiorul lor, adică cei care erau spirituali, au fost separaţi de ceilalţi şi înălţaţi la cer, iar cei care erau răi atât în exterior cât şi în interior au fost la rândul lor separaţi de ceilalţi şi aruncaţi în iad. Şi acest lucru a început din perioada care a urmat imediat după venirea Domnului şi până în momentul când a avut loc judecata. Şi au fost lăsaţi să întemeieze societăţi numai aceia care au alcătuit cerul dintâi şi care erau aşa cum am descris mai sus.

70. Există multe motive pentru care au fost tolerate asemenea societăţi sau asemenea ceruri. Principalul motiv, după cum am mai spus, este că prin sfinţenia exterioară şi prin dreptatea şi sinceritatea exterioară, ei erau uniţi cu cei simpli şi buni, care se aflau fie în cerul cel mai de jos, fie încă în lumea spiritelor, dar nu fuseseră încă introduşi în rai. În lumea spirituală există o anumită comunicare şi comuniune între toate fiinţele care se aseamănă, dar cei simpli şi buni, din cerul cel mai de jos şi din lumea spiritelor, sunt atenţi doar la aspectele exterioare, deşi ei nu sunt răi în interior. De aceea, dacă aceste spirite ar fi fost îndepărtate de aici cu forţa înainte de timpul stabilit, cerul ar fi suferit până în aspectele sale cele mai de jos şi totuşi pe acestea se sprijină cerul superior ca pe propriul său fundament. Domnul ne învaţă în următoarele cuvinte faptul că acesta este motivul pentru care ei au fost toleraţi până în ultima clipă:

Robii stăpânului casei au venit şi i-au zis: „Doamne, n-ai semănat sământă bună în ţarina ta? De unde are dar neghină?"... Şi robii I-au zis: „Vrei dar să mergem s-o smulgem?"

„Nu", le-a zis el, „că nu cumva, smulgând neghina, să smulgeţi şi grâul împreună cu ea. Lăsaţi-le să crească amândouă împreună până la seceriş; şi, la vremea secerişului, voi spune secerătorilor: „Smulgeţi întâi neghina şi legaţi-o în snopi ca s-o ardem, iar grâul strângeţi-l în grânarul meu. "

El le-a răspuns: „Cel ce seamănă sământa bună este Fiul omului. Ţarina este lumea; sământa bună sunt fiii împărăţiei; neghina sunt fiii Celui rău; secerişul este sfârşitul veacului. Deci cum se smulge neghina şi se arde în foc, aşa va fi şi la sfârşitul veacului." (Mat. 13:27-30, 37-40)

„Sfârşitul veacului" reprezintă timpul de pe urmă al bisericii, „neghina" sunt cei care sunt răi în interior; „grâul" sunt cei care sunt buni în interior, „smulgeţi neghina şi legaţi-o în snopi ca s-o ardem" reprezintă Judecata de Apoi. Aceeaşi semnificaţie o are şi pilda năvodului în care se spune că după ce năvodul s-a umplut cu tot felul de peşti, cei buni au fost puşi în vase iar cei răi au fost aruncaţi, în legătură cu aceste lucruri se mai spune:

Tot aşa va fi şi la sfârşitul veacurilor, îngerii vor ieşi, vor despărţit pe cei răi din mijlocul celor buni. (Mat. 13:49)

Oamenii sunt comparaţi cu peştii deoarece, în sensul spiritual al cuvântului, „peştii" reprezintă oamenii materialişti, atât buni cât şi răi. Ce reprezintă „cei buni" se va vedea mai

Jos.

71. Care era starea cerului dintâi se poate vedea din cele ce s-au spus deja despre el şi de asemenea că cei care nu sunt spirituali prin recunoaşterea Divinului, printr-o viaţă dusă în spiritul binelui, prin dragostea de adevăr, dar par a fi spirituali prin sfinţenia exterioară, prin faptul că predică despre lucrurile divine şi prin sinceritatea afişată de dragul lor şi al lumii, se grăbesc să comită fapte josnice care sunt în perfect acord cu dorinţele lor inferioare atunci când sunt lăsaţi singuri. Atunci nimic nu îi mai opreşte, nici teama de Dumnezeu, nici credinţa, nici conştiinţa. De aceea, imediat ce a fost dezvăluit interiorul acelora care erau în cerul dintâi, ei apăreau a fi uniţi cu iadurile.

72. Cum a dispărut primul cer s-a arătat mai înainte în capitolele în care s-a vorbit despre Judecată de Apoi asupra mahomedanilor şi păgânilor (50, 51), precum şi a papistaşilor (61-63), deoarece şi ei făceau parte din cerul dintâi. A mai rămas ceva de spus despre Judecată de Apoi asupra reformaţilor, care mai sunt numiţi protestanţi sau evanghelişti, sau cum a dispărut cerul dintâi format din ei deoarece, după cum s-a spus mai sus, judecata s-a realizat numai asupra celor care formau cerul dintâi. După ce au fost cercetaţi şi s-a arătat ce aveau în interiorul lor, ei au fost separaţi unii de alţii şi împărţiţi în categorii în funcţie de răutatea şi falsitatea lor şi au fost aruncaţi în iadurile corespunzătoare. Iadurile lor înconjurau regiunea centrală din toate părţile, pentru că reformaţii se aflau în mijloc, romano-catolicii în jurul lor, mahomedanii în jurul romano-catolicilor, iar păgânii în cercul cel mai îndepărtat (48). Cei care nu erau aruncaţi în iaduri erau azvârliţi în pustiuri. Dar au fost şi câţiva trimişi în câmpiile din partea de sud şi de nord, pentru a forma acolo societăţi şi a fi instruiţi şi pregătiţi pentru rai. Aceştia erau cei care au fost salvaţi. Dar cum s-au înfăptuit toate acestea nu se poate descrie aici detaliat, deoarece judecata asupra reformaţilor a durat mai mult decât asupra celorlalţi şi s-a realizat prin schimbări succesive. Dar deoarece am văzut şi am auzit atunci multe lucruri ce merită să fie menţionate, voi prezenta lucrurile detaliat, în ordinea în care s-au petrecut, în cartea despre explicarea Apocalipsei.

XI. STAREA LUMII ŞI A BISERICII DUPĂ JUDECATA DE APOI

73. Starea lumii de acum încolo va fi total identică cu ceea ce a fost până acum, pentru că marea schimbare care a avut loc în lumea spirituală nu va produce nici o schimbare în lumea fizică în ceea ce priveşte forma exterioară. De aceea, vor continua să existe probleme civile ca şi înainte, va fi pace, vor fi tratate şi războaie ca şi înainte şi toate celelalte aspecte ce aparţin societăţii în general sau în particular. Domnul spune:

Veţi auzi de războaie şi veşti de războaie... Un neam se va scula împotriva altui neam şi o împărăţie împotriva altei împărăţii; şi pe alocurea vor fi cutremure de pământ, foamete şi ciumi. (Mat. 24:6,7)

Asta nu înseamnă că asemenea lucruri vor exista în lumea fizică, ci că aspectele care le corespund vor exista în lumea spirituală, pentru că în profeţiile din Cuvânt nu se vorbeşte despre împărăţiile şi neamurile de pe pământ, deci nici despre războaiele lor, foametea, ciuma sau cutremurele de pe pământ, ci despre lucrurile corespondente lor din lumea spirituală. În *Arcana Coelestia* se explică aceste lucruri. În ceea ce priveşte starea bisericii, ea este cea care nu va mai fi la fel. Ea va fi într-adevăr la fel în ceea ce priveşte aparenţa exterioară, dar va fi diferită în privinţa aspectelor interioare. În ceea ce priveşte aparenţa exterioară, vor exista biserici scindate ca şi până acum, iar doctrinele lor vor fi răspândite că şi până acum. Iar printre păgâni vor exista aceleaşi religii ca şi până acum. Dar de acum încolo, oamenii bisericii vor avea o mai mare libertate de gândire în ceea ce priveşte credinţa, deci în ceea ce priveşte aspectele spirituale legate de împărăţia cerurilor, deoarece le va fi redată libertatea spirituală; pentru că toate lucrurile din raiuri şi din iaduri sunt puse acum în ordine şi toate gândurile referitoare la aspectele divine sau împotriva Divinului vin de aici: din ceruri, toate gândurile care sunt în armonie cu aspectele divine şi din iaduri, toate cele care sunt împotriva lor. Dar omul nu observă în el această schimbare de stare deoarece el nu reflectează asupra ei şi pentru că el nu ştie nimic despre libertatea spirituală şi despre acest influx de gânduri. Dar ea este percepută în ceruri şi de asemenea de către oameni, după moarte. Deoarece omului i-a fost redată libertatea spirituală, sensul spiritual al Cuvântului a fost acum dezvăluit şi prin el au fost revelate adevăruri divine interioare, pentru că omul în starea de dinainte nu le-ar fi înţeles, iar cei care le-ar fi putut înţelege, le-ar fi profanat. Faptul că omul are această libertate datorită echilibrului dintre rai şi iad şi că el nu poate fi îndreptat decât în libertate, se poate vedea în lucrarea *Raiul şi Iadul* (597), la sfârşit.

74. Am purtat diferite conversaţii cu îngerii cu privire la starea bisericii de acum încolo. Ei mi-au spus că nu cunosc lucrurile care vor urma deoarece cunoaşterea lucrurilor care vor urmă îi este posibilă doar

lui Dumnezeu. Dar ei ştiu că sclavia şi captivitatea în care se afla înainte omul bisericii a fost îndepărtată şi că acum, fiind din nou liber, el poate percepe mai bine adevărurile interioare dacă vrea să o facă şi să devină astfel mai spiritual, dacă doreşte acest lucru. Dar au mai spus că nu se aşteaptă la prea multe de la oamenii din biserica creştină, ci mai degrabă de la oamenii unui popor care se află departe de lumea creştină şi deci departe de invadatori, oameni care pot primi lumina spirituală şi deveni astfel fiinţe spirituale cereşti. Îngerii au mai spus că în ziua de azi, adevărurile divine interioare le sunt revelate acelor oameni pentru că ei sunt primite cu credinţă adevărată, adică în viaţa şi inima lor şi că ei îl adoră pe Domnul.